2/13
február - únor
2013
ročník 83

Rozsievač
Rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
Časopis Bratrské jednoty baptistů

Bůh nás povolal k pokoji

1.K 7, 15

Základní pilíře šťastného manželství

Téma čísla

Nezávazné závazky

Netradiční „půlnoční“

Vlastimil Malý

Vstupujeme do litoměřického tzv. červeného kostela hodinu před Štědrovečerní půlnocí. Kostel se postupně zaplňuje svátečně naladěnými lidmi. V pološeru si všímám, že jsou to vesměs nové tváře. Téměř nikdo není pravidelným návštěvníkem našich shromáždění. Rozpoznávám rodiče a příbuzné některých našich mládežníků z nevěřících rodin. Nedá se přehlédnout, že většina z příchozích jsou mladší lidé. Někteří návštěvníci jsou našimi známými již z noci otevřených kostelů, kdy jsme je zvali. Další si pamatuji z předchozích „půlnočních“. Dokonce vidím také dvě rodiny z našeho sboru a jednu z lovosického. Je to sice již po jedenácté od prvního nápadu otevřít kostel lidem ochotným přijít alespoň na půlnoční, přesto teprve až když je kostel zcela zaplněný, opadá pravidelná nervozita z toho, zda vůbec někdo přijde.

Několik úvodních koled v lidovém pojetí za doprovodu kontrabasu, houslí, akordeonu, kytar či klavíru a trubky zvěstuje základní poselství Vánoc podpořené nezbytnou četbou evangelia. Mnozí návštěvníci využívají promítaného textu písní a přidávají svůj hlas. Vánoční atmosféra jak má být. V tom nejlepším přichází čas pro scénku. Ta zatím nikdy nechyběla a vždy se snažila aktuálně přiblížit vánoční poselství. Lidé se rádi dívají na podium a připadají si možná jako na divadle. Letos je tomu trochu jinak. Scénka má čtyři překvapivá dějství.

Vypravěč uvádí, že miminko z jeslí vyrostlo v muže. Ve třiceti letech vystoupil na veřejnost, povolal si učedníky a začal podivuhodně působit. Slyšíme části kázání na hoře a další výroky s trvalou platností. Hlouček učedníků (nechybí ani Marie a Magdaléna) živě diskutuje až po moment, kdy Ježíš položí otázku, za koho ho lidé pokládají. (Učedníci odpovídají tak, jak to známe z Mt 16.) Další otázka je ještě osobnější: „Za koho mne pokládáte vy?“

Znenadání přichází druhé dějství a Cesareu Filipovu střídají Litoměřice. Na plátno je promítáno video z adventní ankety natočené na vyzdobeném náměstí. Asi deset oslovených odpovídá na Ježíšovu otázku. Odpovědi jsou neuvěřitelně rozdílné a některé doopravdy překvapí. Například muž chlubící se pravidelnou návštěvou mše svaté odpoví na otázku, zda věří, že Ježíš je Spasitel, že si není jistý. Nebo když sympatický mladík, výrobce trdelníků říká, co si myslí, že Ježíš byl asi nemocný, že měl podle něj schizofrenii.

Každý v kostele si najednou uvědomuje, že to není jen nějaká otázka ze scénky ilustrující jakési dávné události. To se ještě vystupňuje, když anketa pokračuje i zde! Moderátor vstupuje s mikrofonem do uličky. Někteří lidé se krčí do lavic. Náhodně osloveným je dána možnost svobodně odpovědět na tutéž otázku: „Za koho pokládáte Ježíše, kým je pro vás?“ Někteří oslovení mají odvahu odpovědět, jiní – zejména v zadní části kostela jen mlčí. Scénka končí čtvrtým dějstvím opět na pódiu, kde mladí dohrávají onen rozhovor Ježíše a učedníků, včetně správné odpovědí Petra.

Je ticho jako v kostele, blíží se půlnoc a shromáždění vrcholí kázáním. Bratr kazatel Jaroslav Pleva vlídným oslovením evangeliem navazuje na Ježíšovu stále aktuální otázku. Potom ještě zazní zvěstná duchovní píseň, pozvání přítomných do běžných shromáždění litoměřických živých církví a závěrečná modlitba. Těší mne, že ani současná diskuse ve společnosti o vyrovnání státu s církvemi, živená proticírkevní propagandou, neodradila lidi přijít do kostela hledat pravý smysl Vánoc.

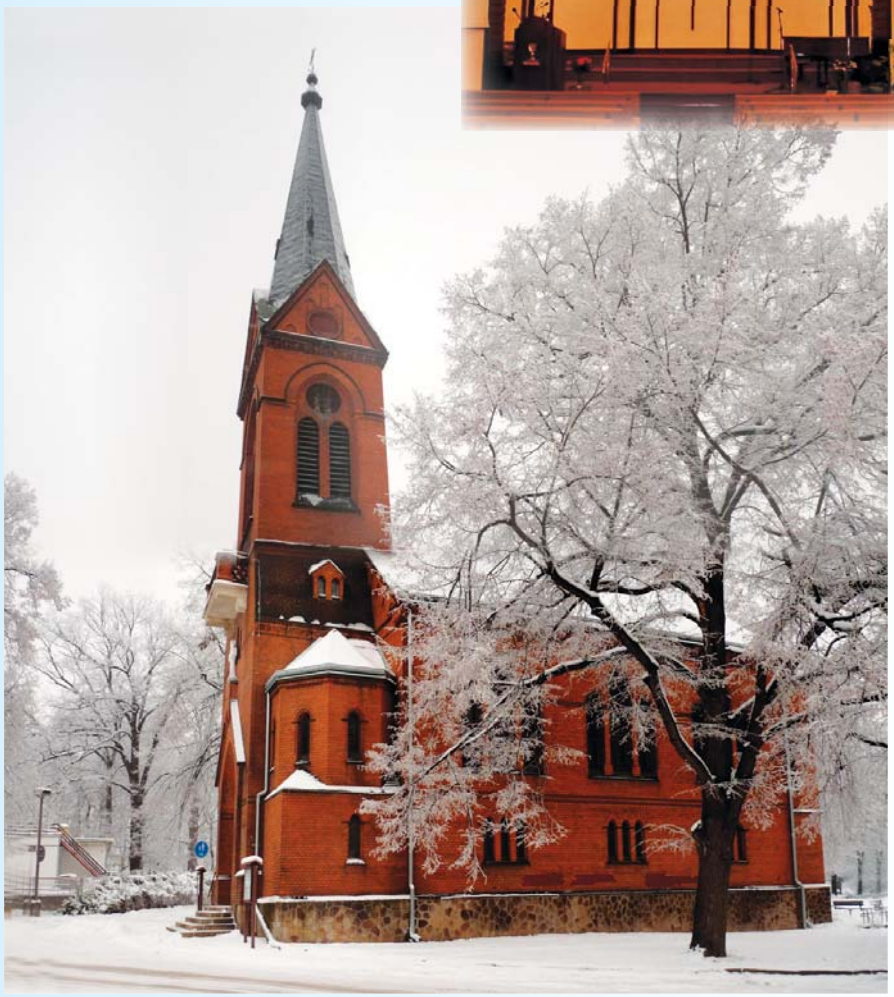

Obsah

Netradiční „půlnoční“ (V. Malý) /2
Nezáväzné záväzky (S. Kráľ) /3
Môžem žiť v cirkvi nezáväzne? (D. Králjik) /4
Jak zachránit (svoji) rodinu? (B. Graham) /6
Provedu je, obrátím před nimi tmu v světlo (M. Plotěná) /7
Proč by měli křesťané číst korán (přel. E. T.)
Stále více bílých se cítí znevýhodněno (E. T.) /8
Čo ste sa naučili, to robte (J. Stupka)
Základní pilíře šťastného manželství /9
Podělili jste se s námi /10
Vánoční dvoreček na Vinohradech (E. Poloha)
Vianočné posolstvo na ZŠ (M. Kešjarová)
Sdílení evangelia v praxi (M. Horáčková)
Rozdávali jsme Nové zákony (D. Adam) /11
Zrcadlo manželství (Brněnská misie)
Soľ nad zlato (Ž. Praženicová)
Miesto smrti život - báseň (O. Betko) /12
Príď a nasleduj ma (T. Blondel)
Žijeme v Chorvatsku. Svědectví ze života misionářů (M. Horáčková) /14
Vyčištěná okna (E. Titěrová) /15
Svetový deň modlitieb v roku 2013 (SDM)
80 rokov života brata Julka Kremského (M. Kevický) /16
Príležitosť prezentovať vašu službu na mládežníckej konferencii /17
Předplatné na rok 2013 - Zasílání příspěvků
Prosba o pomoc při kompletaci archivu
Témata příštích vydání
Odluka v naši současné situaci (J. Gondáš) /18
400 let Bible kralické (V. Pospíšil) /19
Ja a môj dom sme slúžili Hospodinovi
Miluje tebe! - báseň (M. Rafajová) /20

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Rozsévač Rozsievač

Šéfredaktor: Jan Titěra.
Zástupce šéfredaktora: Stanislav Kráľ.
Technická redaktorka: Marie Horáčková.

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospíšil, E. Pribulová, E. Titěrová.

Grafická koncepcia časopisu: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku 1,35 Euro, predplatné na rok 13,50 Euro + poštovné pre domácich (ČR a SR) jednotlivých odberateľov 6 Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27 Euro na rok.

Bankové spojenie:
ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.

Platby zo zahraničia:
Názov účtu: Rozsievač - časopis Brat.jed.baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika
číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900
S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC
REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU

Objednávky:
ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 2/2013: 22. 1. 2013
Výroba: tlačiareň **Weltprint, s. r. o.,** Bratislava
ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Nezáväzné záväzky

Verný je Boh, ktorý vás povolal do spoločenstva svojho Syna, Ježiša Krista, nášho Pána (1K 1, 9).

Slová ako „záväzok“, „zodpovednosť“, „vernosť“ sú zvláštne slová. Sú to slová, ktoré majú vždy dva konce. Na jednom konci sme my a na druhom konci je niekto iný. Napríklad idete po chodníku, na ceste je kaluž vody, okolo idúce auto vás ostrieka a vy sa rozhorčíte: „To je ale nezodpovedný vodič! Nemohol tú mláku obísť?“ Alebo čakáte na dohodnutom mieste na priateľa, on mešká už pätnásť minút a vy si hovoríte: „To mi zase nasľuboval, že príde zavčasu...“ V týchto prípadoch ste na tom konci záväzku alebo zodpovednosti, kde očakávate, že druhá strana by mala byť zaviazaná dodržať dohodu alebo vás aspoň rešpektovať. Samozrejme, že to môže byť aj naopak. Najviac tieto slová asi vnímame v priateľstve alebo manželstve, kde sa vzájomný záväzok a zodpovednosť očakáva či dokonca verejne sľubuje.

Prax nám ukazuje, že tieto slová znejú príjemne, ak sme na konci prijímateľa záväzku, zodpovednosti či vernosti. Ak to tá druhá strana nedodrží, sme dotknutí a rozhorčení. Ak máme byť zaviazaní a zodpovední my a zlyháme, už takí prísni nie sme. Naopak, máme veľa dôvodov a príčin, ktorými naše nedodržanie alebo pochybenie veľmi horlivo obhajujeme.

Dnešná doba tomuto uprednostňovaniu seba a svojich záujmov nahráva a denne sa v spoločnosti, politike i kultúre stretávame s tým, že dôležitejšia než nejaké zmluvy, záväzky a dohody je moja okamžitá osobná potreba a jej uspokojenie. Ostatné je druhoradé. Možno preto toľko párov žije rodinným životom bez oficiálneho záväzku. Možno preto mnohí rodičia nemajú odvahu viesť k záväzkom ani svoje deti.

Neostávajme však iba v tejto rovine pozemskej rodiny. Platí to aj pre duchovnú rodinu v cirkvi. Nie nadarmo vzťah medzi cirkvou a Kristom je vykresľovaný ako vzťah medzi nevestou a ženíchom. Naše vzájomné vzťahy vyjadrujeme slovami brat, sestra. Osvedčenie vodcov cirkvi je závislé od ich osvedčenia z rodinného života.

Nepohodlnosť záväzku, zodpovednosti a vernosti prechádza zo spoločnosti aj do našich zborov a cirkvi. Vieme sa zodpovednosti šikovne vyhýbať, záväzky vidíme ako obmedzujúce, vernosť je riskantná. Najjednoduchšie je byť so všetkými zadobre a mať voľnosť, a ak nás náhodou niekto „ostrieka“ alebo „mešká“, tak mu to vysvetlíme...

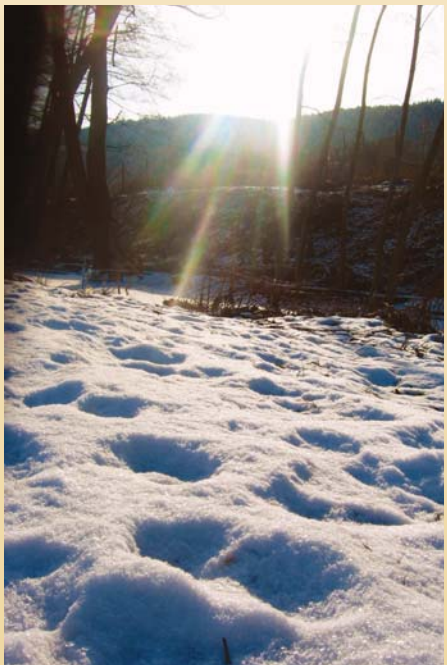

Boží pohľad je však iný. Boh svoju vernosť proklamuje a od nás očakáva, že ju budeme opätovať. Kristus je zodpovednou a obetavou hlavou cirkvi a očakáva to aj od nás v práci a službe, ktorou nás poveril. Boh sa zaviazal voči nám mnohými zasľúbeniami, ktoré plní. On si svoj záväzok plní poctivo a na naplnenie nášho záväzku voči Nemu a cirkvi trpezlivo čaká. Nepremárnime preto čas, ktorý nám dáva. Uchopme náš záväzok, správajme sa zodpovedne a buďme verní voči Bohu aj ľuďom.

Stano Kráľ

Môžem žiť v cirkvi nezáväzne?

Darko Králjik

Žijeme v zložitých ekonomických i sociálnych podmienkach, ktoré vyvolávajú psychický tlak na ľudí. Mnohí sa preto uzavierajú do seba, do svojho vlastného individuálneho sveta a sústreďujú svoju pozornosť na svoje problémy, svoje potreby, svoje prežitie... Tak sa naša spoločnosť stala veľmi individualistickou. Ľudia sú presvedčaní, že sú centrom sveta, že ich individuálne túžby, žiadosti, nároky a potreby sú tie najdôležitejšie. Tento duch doby sa dostal aj do cirkvi, a tak si mnohí kresťania myslia, že spoločenstvo cirkvi vôbec nepotrebujú, alebo že cirkev je tu na to, aby naplnila ich individuálne túžby, predstavy a potreby, ich duchovný „apetít". Takéto postoje rozbíjajú zborové spoločenstvo.

Pôvodný Boží zámer: Od jednotlivca k spoločenstvu

Dôležitosť jednotlivca. Individualizmus je názor, ktorý vychádza z hodnoty jednotlivca. V tomto je jeho pozitívum, lebo Biblia skutočne hovorí, že človek je stvorený na obraz Boží a v tom je jeho hodnota. V Božích očiach sme skutočne vzácni ako jednotlivci. Boh obracia svoje oči na mňa ako na jednotlivca (Ž 8, 5). Pozná počet vlasov na našej hlave a v jeho knihe je zapísaný aj počet našich údov (Mt 10, 30; Ž 139, 15 – 16). Keď však človek hľadá význam sám v sebe a seba postaví do centra všetkého, stáva sa individualizmus modlou. A v tom je jeho problém. Začíname svojimi potrebami a pýtame sa: človek, čo ty chceš od Boha? Potom už nie je Boh v strede, ale človek. Človek sa stáva sám sebe pánom, sám sebe normou. Človek sa povýšil na Božie miesto.

Takže naozaj som jedinečný v Božích očiach, ale táto jedinečnosť mi nie je daná na to, aby som si ju uzurpoval, ale aby som ju Bohu vydal. Kto chce zachovať svoj život pre seba, stratí ho; kto ho stratí tým, že ho vydá Bohu, až vtedy ho skutočne nachádza (Mt 16, 25).

Od jednotlivca k spoločenstvu

V Písme vidíme, že v celých dejinách spasenia Boh pracuje princípom **„cez zúženie k rozšíreniu"**, a teda od jednotlivca k spoločenstvu. Začína tým, že si vyberá jednotlivca, Abraháma, udeľuje mu milosť, aby ho potom urobil požehnaním pre všetky národy (Gn 12). Neostáva v tomto zameraní na jednotlivca, ale svoje dielo rozširuje od jednotlivca na spoločenstvo. Nakoniec celé dejiny spasenia Boh zužuje na Ježiša Krista. Je to však „kristologické zúženie", v ktorom z toho jedného paradoxne došlo k rozšíreniu milosti na celý svet (Ef 1, 10). Tak je to aj s nami. Ako jednotlivci sme predmetom Božej lásky. Boh svoje spásne dielo najprv zužuje a svojou láskou objíma mňa ako jednotlivca, individuálne sa zaujíma o mňa. Na začiatku je to o mojom osobnom vzťahu s mojím Spasiteľom. Ale potom ma Ježiš „obracia" k bratom a vedie do spoločenstva s nimi, tak ako Petra: „keď sa (ešte) raz obrátiš, budeš stáť v službe bratom" (Lk 22, 32). Rozširuje svoje spásne dielo skrze mňa ako jednotlivca na spoločenstvo veriacich v Kristu, aby som im slúžil a oni mne... Dnes potrebujeme znova prežiť toto „druhé obrátenie": od seba k bratom.

Život v spoločenstve cirkvi – Boží zámer pre veriacich v Krista.

Tento Boží zámer je v Písme zjavený niekoľkými spôsobmi:

Božie zjavenie seba samého

Prebývanie Božej bytosti v trojici osôb by mal byť model pre život cirkvi v spoločenstve. Boh nám zjavuje seba samého ako bytosť, ktorá prebýva v spoločenstve osôb. Vo vnútri Božej bytosti je jednota troch individuálnych osôb, ale aj ich vzájomné prepojenie a prebývanie v spoločenstve. Ani jedna z osôb Božej trojice nestráca svoju individualitu, aj keď je medzi nimi nerozdeliteľné spoločenstvo a vzájomnosť. Takto by to malo byť aj v cirkvi Kristovej. Nemusíme sa báť, že ak budeme v spoločenstve cirkvi zdieľať svoje životy s inými, že sa stratíme.

V zápase viery o blaho Kristovej cirkvi sa ten osobný rozmer môjho vzťahu s Bohom nestratí. Naopak – môže byť upevnený. Lebo čo je dobré pre Kristovu cirkev, to je dobré i pre mňa ako jednotlivca (Rim 14, 19).

Vzor života v prvej cirkvi -- KOINÓNIA

Koinónia, čiže spoločenstvo, poukazuje na spojenie, zväzok, spoločenstvo, účasť, partnerstvo, intimitu, blízkosť... (1Kor 1, 9; 2Kor 13, 14; Fil 2, 1). Spoločenstvo bolo v prvej cirkvi vnímané ako puto, ktoré veriacich v Krista spolu viazalo. Spoločenstvo bolo o tom, že zdieľali svoje životy, zdieľali svoj majetok, zdieľali sa v potrebách, v službe, v utrpení. Zdieľali svoje životy na všetkých úrovniach života viery: duchovnej, sociálnej, ekonomickej. Cirkev nie je iba nejaký spolok, je to komunita, spoločenstvo.

Výpovede Písma o živote v spoločenstve cirkvi

Snáď najdôležitejšou výpoveďou je opis života prvej cirkvi, ktorého podstatnou črtou bol život v spoločenstve: „A zotrvávali... v bratskom spoločenstve... A všetci veriaci boli spolu a mali všetko spoločné" (Sk 2, 42 – 44). Podobne, že „bratom a sestrám v zboroch v Macedónsku a Achai sa videlo za dobré urobiť zbierku pre chudobných svätých v Jeruzaleme" (Rim 15, 26). Slovo „zbierka" je

tu doslovne „koinónia", a teda spoločenstvo. Výpovede o Večeri Pánovej sú o spoločenstve pri stole Pánovom (1Kor 10, 16 – 17). Veriaci sa podieľali (koinónia) na službe svätých (2Kor 8, 4). Spoločenstvo a podieľanie sa na životoch s bratmi a sestrami bolo niečo také silné, že tí, čo to videli a zažili, oslavovali Boha (2Kor 9, 13). „Na dobročinnosť a zdieľnosť (účasť, spoločenstvo, koinónia) nezabúdajte..." (Žid 13, 16). Žiť v obecenstve jeden s druhým je život vo svetle (1J 1, 7). Podobne Písmo hovorí, aby sme neopúšťali svoje spoločné zhromaždenie. To neznamená iba zhromaždenie v nedeľu doobeda, ale predovšetkým život v spoločenstve cirkvi ako taký (Žid 10, 25). Taktiež všetky výpovede Novej zmluvy o tom, že máme žiť v láske jeden s druhým, hovoria o spoločenstve, lebo nie je možné milovať brata a odmietať žiť v spoločenstve s ním.

Obrazy cirkvi

Obrazy cirkvi poukazujú na cirkev ako na spoločenstvo: budova či stavba (Ef 2, 20 – 22); chrám (1Kor 3, 16 – 17); telo, údy tela (Ef 1, 22; 5, 29 – 30; 1Kor 12; Rim 12, 4 – 5); rodina Božia (Ef 2, 19); ľud Boží (Tit 2, 14; 1P 2, 9); stádo Božie (1P 5, 4; Žid 13, 20); zástup pútnikov (1P 2, 11; Žid 11, 13). Nevesta Kristova ako obraz spoločenstva v manželstve. Vyjadrenie, že „tí dvaja budú jedno telo" hovorí o tom, že v manželstve musí dôjsť k vytvoreniu spoločenstva, kde sa dvaja jednotlivci dobrovoľne vzdávajú niečoho zo svojho individualizmu, čiastočne sa vzdávajú svojich individuálnych práv, nárokov v prospech spoločenstva... Podobne by to malo byť aj v spoločenstve cirkvi. Obraz cirkvi v jej eschatologickom rozmere: spoločenstvo veriacich v Krista okolo trónu Baránkovho (Zj 7, 9 – 10).

Takzvané „alélon" výpovede: jedni druhých bremená neste; milujte sa navzájom Kristovou láskou; znášajte sa navzájom; odpúšťajte si navzájom tak, ako Boh v Kristu odpustil vám... Tieto výpovede poukazujú na podstatnú črtu života cirkvi a tým je spoločenstvo, praktická vzájomnosť; vzájomná závislosť.

Dôležitosť života v spoločenstve

Život v spoločenstve cirkvi nás formuje a buduje. V skutočnosti len v spoločenstve cirkvi môžeme byť premieňaní na Kristov obraz a napĺňať tak zámer, pre ktorý sme boli spasení (Rim 8, 29). Toto je jeden z podstatných zámerov života v spoločenstve. V spoločenstve:

- Učíme sa tichosti, aby sme nerep-

tali a nevzdychali jeden na druhého – Jk 5, 9.

- Učíme sa pravdivosti, aby sme neklamali jeden druhému – Kol 3, 9.
- Učíme sa dobrotivosti, aby sme nehovorili zlé jeden na druhého – Jk 4, 11.
- Učíme sa sebaovládaniu, aby sme neprovokovali jeden druhého a nekládli bratovi do cesty niečo, na čom by sa potkol – Rim 14, 13.
- Učíme sa dobroprajnosti, aby sme nezávideli jeden druhému – Gal 5, 26.
- Učíme sa pokoju, aby sme sa navzájom nehrýzli– Gal 5, 15.
- Učíme sa nesúdiť jeden druhého – Rim 14, 13.
- Učíme sa pomáhať ako niesť bremená jedni druhých – Gal 6, 2.
- Učíme sa praktickej láske, ako milovať jedni druhých – 1Tes 4, 9.
- Učíme sa modlitbe, ako sa modliť jeden za druhého – Jk 5, 16.
- Učíme sa povzbudzovaniu, aby sme sa vedeli navzájom povzbudzovať k láske a dobrým skutkom – Žid 10, 24.
- Učíme sa službe, aby sme vedeli v láske slúžiť druhému darom, ktorý sme dostali od Boha – 1P 4, 10; Gal 5, 13b.
- Učíme sa znášanlivosti, aby sme vedeli znášať jeden druhého – Ef 4, 2.
- Učíme sa podriadenosti, aby sme sa vedeli podriaďovať jedni druhým – Ef 5, 21.
- Učíme sa v druhom vidieť to dobré, ba druhého vidieť lepšieho a dôležitejšieho od seba – Fil 2, 3.
- Učíme sa byť milí, vľúdni, láskaví... „pretekať sa“ v úctivosti – Rim 12, 10.
- Učíme sa hľadať blaho a dobro druhého a robiť to, čo druhého vzdeláva a buduje – Rim 14, 19.
- Učíme sa odpusteniu, aby sme si vedeli navzájom odpúšťať tak, ako Boh v Kristu odpustil nám– Kol 3, 13.
- Učíme sa prijímať jeden druhého – Rim 15, 7.
- Učíme sa strážnej službe, aby sme vedeli dohliadať a strážiť jeden druhého – Žid 10, 24.
- Učíme sa robiť dobre domácim viery – Gal 6, 9 – 10.
- Učíme sa ohľaduplnosti, keď v spoločenstve cirkvi „spievame jedni druhým“ – Ef 5, 19.

Vzájomnosť a spoločenstvo cirkevných zborov v ranej cirkvi

V ranej cirkvi taktiež vidíme, že jednotlivé zbory žili v spoločenstve viery s inými zbormi; vidíme medzi nimi vzťah a vzájomnosť. Pavol na svojej druhej a tretej misijnej ceste nezakladal nové zbory, ale navštevoval založené zbory a budoval jednotu, spoločenstvo a spolupatričnosť medzi nimi. Nechcel, aby nejaký zbor bol „nezávislý“, a teda sám pre seba, ale chcel, aby zbory spolupracovali, aby si navzájom pomáhali, budovali sa navzájom... Preto písal listy, ktoré boli vlastne obežníkmi, mali si ich čítať vo všetkých zboroch. Boli niečím, čo ich spájalo, čo budovalo jednotu, vytváralo povedomie ich identity. Napriek tomu sa individualizmus zborov objavoval už aj vtedy, hoci iba ojedinele: Diotrefes neprijíma bratov ani Jána (v 3J 1, 9). Ján hovorí, že sa máme prijímať navzájom, lebo sme spolupracovníkmi v pravde a cirkvi. Podobne zbor v Laodicei si myslel, že individualizmus je v poriadku, že je sebestačný a nikoho nepotrebuje. Ježiš mu však hovorí, že ani nevie, aký je biedny, mizerný, poľutovania hodný, chudobný, slepý a nahý... (ZJ 3, 17).

Nová zmluva jasne svedčí o tom, že jednotlivé cirkevné zbory žili vo vzájomnom spoločenstve, že si navzájom pomáhali a podieľali sa na potrebách iných (2Kor 8 – 9); na kresťanskej práci (2Kor 8, 23); na evanjeliu (1Kor 9, 23); na pomoci bratom (Rim 15, 26); v službe (Gal 2, 9); v zápasoch o čistotu vierouky (Sk 15); mali spoločenstvo v prenasledovaní. Toto by malo byť vzorom aj pre nás. V spoločenstve aj ako zbory lepšie vieme znásobovať zdroje; lepšie dokážeme vzdorovať nepriateľovi, v skutočnosti jedine v spoločenstve bratov a sestier to dokážeme. Lebo nepriateľ ako lev obchádza veriacich v Krista a hľadá, koho by zožral. Najlepšou korisťou sú tí, ktorí sa oddelili od stáda, ktorí žijú život viery ako individuálni jedinci i zbory (1P 5, 8 – 9). Aj v kongregačnom systéme spravovania potrebuje jednotlivý cirkevný zbor širšie spoločenstvo zborov.

Jednotlivca musíme vidieť vo vnútri spoločenstva

Jedným z charakteristických znakov modernej doby bolo vyzdvihnutie jednotlivca a postavenie jednotlivca do stredu. Jednotlivec dostáva ústredné postavenie. Dnes žijeme v postmodernej dobe a to znamená, že aj postmoderné vyjadrenie kresťanského evanjelia by malo byť predovšetkým post individualistické. Jednotlivca musíme vidieť vo vnútri spoločenstva.

Vzťahy vyžadujú obeť

Je však pravdou, že spoločenstvo a vzťahy v spoločenstve niečo stoja, vyžadujú obeť (Žid 13, 16).

My neraz investovanie do vzťahov a do spoločenstva vnímame ako stratu, ako mínus. Neinvestovanie do nich vidíme ako zisk.

V Božej ekonómii však nachádzame určitý paradox: tam, kde my vidíme zisk, v skutočnosti strácame a ochudobňujeme sami seba; naopak, tam, kde my vidíme stratu, v skutočnosti je to zisk, lebo investovanie do vzťahov, do spoločenstva je v konečnom dôsledku obrovským ziskom a požehnaním. Spoločenstvo zohráva veľmi dôležitú úlohu aj v procese nášho poznávania a objavovania našej identity. Spoločenstvo, do ktorého patrím, je kľúčovým pre vytváranie mojej identity. Som súčasťou väčšieho príbehu, než som sám. V cirkvi som súčasťou transcendentného príbehu. Ako v známom príbehu Dávida a Goliáša: Keď Goliáš, nepriateľ Božieho ľudu, haní Dávidových spolubojovníkov a nadáva im, že sú banda zbabelcov, Dávid to popiera (hoci sa v danej situácii skutočne báli) a vyznáva, že napriek všetkému oni sú „vojskom silného Boha“ (1Sam 17, 45). Toto je ich skutočná identita v spoločenstve Božieho ľudu. **Ak sú ti bratia a sestry vzácni v Kristu, tak investovanie do spoločenstva s nimi (čas, energia, financie...) má zmysel.**

Individualizmus je v ostrom protiklade k biblickej definícii viery

Viera je spoľahnutie sa na druhého (na Boha); je to seba spochybnenie – sám o sebe (keď som sám – individualizmus) som stratený (syn, ovca, groš... Lk 15). Keď Boh nájde strateného syna a ovečku, stratených v snahe oddeliť sa, odísť, ísť vlastnou cestou, byť sám (individualizmus), vedie ich do spoločenstva. Groš do rodiny, ovečku do ovčinca, syna domov.

To je moc, ktorá dokáže meniť aj náš svet

Dnešné kresťanstvo znova objavuje onú veľkú biblickú myšlienku, že cieľ Božieho plánu spásy zahŕňa v sebe aj ustanovenie spoločenstva (cirkvi). Viera v Ježiša Krista obsahuje prvok spoločenstva. Veriaci v Ježiša Krista sú spoločne zjednotení do spoločenstva okolo Krista a Kristovho kríža. To je moc, ktorá menila prvý svet. To je moc, ktorá dokáže meniť aj náš svet. Naše zvestovanie evanjelia často nerobí na dnešných ľudí žiaden dojem, lebo nevidia náš život vo vzájomnom spoločenstve – vidia skôr rozdelenie a individualizmus. Oni chcú vidieť ľudí, ktorí uplatňujú evanjelium v zdravých, pravdivých a uzdravujúcich vzťahoch v spoločenstve. Ukážme im, čo v praxi znamená: **„Ó, aké dobré a požehnané je to, keď bratia žijú v spoločenstve jednoty“ (Ž 133, 1).**

Jak zachránit (svoji) rodinu?

Billy Graham

Nikdy nebylo na světě tolik knih, které hovoří o tom, jak je možné řešit všechny manželské a rodinné problémy. Přesto se však cítíme v této oblasti hůře než kdykoliv předtím. Narušenější, rozervanější, ztracenější více než kdy předtím. V čem je problém? Přestali jsme brát vážně Boží slovo. Bůh nám dal naprosto jasná pravidla a přikázání pro život ve šťastných a spokojených rodinách, ale my tomu nevěnujeme náležitou pozornost. Na jakém základu stavíme svoji rodinu? Je stavěna na dosti pevném základu? Když nerespektujeme Boží záměry pro rodinu, ocitáme se v reálném nebezpečí, že se utopíme v rodinném chaosu.

Jaké jsou tedy klíče ke šťastnému manželství a rodině?

Dobrý vztah mezi mužem ženou je klíčem k úspěšné rodině. Musí ovšem stavět na Božích pravidlech. Manželství není žádný krátkodobý projekt. Je to mnohem více poslání pro celý život. Je zřízeno od Boha. Bible říká: „Požehnané ať je tvé zřídlo, v manželce svého mládí potěšení měj!“ (Přísloví 5, 18) Nikdy nepřemýšlej o rozvodu! Zůstaň věrný, přemýšlej o tom, jak zůstat věrným svému partnerovi. Ježíš vás může udržet pevně pohromadě! Neexistuje problém, který by On neuměl vyřešit. Jestliže máte živý vztah k Bohu, pak si však vezměte partnera, který je upřímným křesťanem, ne někoho, kdo Boha ani nezná. Boží slovo říká: „Také když se dům rozdělí sám proti sobě, nemůže obstát.“ (Marek 3, 25) Nikdy neříkej: „Když už jsme se vzali, tak to musíme všechno zvládnout. Vyjasněte si všechny věci před svatbou, před vstupem do manželství. V Bibli stojí: „Nespřahujte se s nevěřícími. Jaký může být spolek spravedlnosti s nepravostí? Jaký může mít vztah světlo s temnotou?!“ (2. Korintským 6, 14)

Buďte vnímaví vůči tomu, do koho jste se zamilovali. Co je pro vás nejdůležitější na vašem partnerovi? Často bývá me natolik oslepeni vnějšími věcmi, že nevěnujeme dostatek pozornosti vnitřní krásе toho druhého, ačkoliv právě ta vnitřní krása nejednou činí muže či ženu teprve správně atraktivním! Ve SZ stojí napsáno: „Klamný je půvoď, a krása pomíjí; žena, jež Hospodina ctí, si chválu zaslouží.“ (Přísloví 31, 30)

Bůh na prvním místě

Rozhodujícím přínosem pro vytvoření šťastné rodiny zůstávají společné modlitby, čtení Písma svatého a pravidelná návštěva církve. Navštěvujete církev? Čtete si pravidelně v Bibli? Potkáváte se ve své rodině nad Biblí jako mladí a staří, abyste společně diskutovali, přemýšleli a modlili se? Prosíte stále znovu za Boží požehnání pro svoji rodinu? V 5. knize Mojžíšově stojí napsáno: „Ať tato slova, která ti dnes svěřuji, zůstanou ve Tvém srdci. Vštěpuj je svým synům, a mluv o nich, ať sedíš doma nebo jdeš po cestě, ať uléháš anebo vstáváš.“ (5. Mojžíšova 6, 6)

Tajemství šťastné rodiny spočívá v tom, že Pán Bůh je na prvním místě. Ale to je současně i otázka pro každého člena rodiny - aby měl Bůh toto postavení v našem životě bez ohledu na to, jsi-li otcem nebo matkou, manželem, manželkou nebo dítětem. Každá rodina má své problémy. Ještě nikdy jsem nepotkal rodinu, kde by nebyly žádné problémy. Ale Bůh naslouchá našim modlitbám a vyslýchá je. Je to úžasné, že s ním můžeme o těchto věcech hovořit!! Není nic krásnějšího v životě rodiny, než když oba manželé pokleknou a modlí se k živému Bohu!

Otcové

Muži by měli dnes především pracovat na tom, aby byli dobrými otci. Kdyby mi někdo dal šanci něco si v životě ještě zopakovat, tak bych se snažil o jedno jediné: být lepším otcem než jsem byl. Ale Bohu díky, všech našich pět dětí chodí s Bohem. Bible výrazně podtrhuje význam „silných“ manželů a otců. V dopisu Židům můžeme číst: „ Noé věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil a co ještě nebylo vidět, a připravil koráb k záchraně své rodiny.“ Židům 11,7 Na jiném místě Bible povzbuzuje muže slovy: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval.“ Efezským 5, 25 Kristus tak miloval církev, že za ni zemřel na dřevě kříže a pro ni vstal z mrtvých.

Verš v dopisu do Efezu popisuje, jak mají muži milovat svoje manželky. Je smutnou realitou, že na tuto zodpovědnost mnozí rezignovali. Jestliže však muž takto miluje svoji ženu, nepřipadá jí potom nikterak těžké, aby se podřizovala svému muži. Nejde zde ani v nejmenším o nějaký obraz všemocného pána domu, který sedí na trůnu a s ledovým klidem organizuje chod domácnosti. Mnohem více míří biblické slovo k obrazu dirigenta, který diriguje symfonii, plnou pozitivních emocí a přitom zcela určitou, která je nejen plně akceptována, ale také nabitá „silou smysluplného života“.

Matky

Spokojená rodina potřebuje angažovanou manželku a maminku. Apoštol Pavel napsal jednou Timoteovi: „ Chci tedy, aby se mladší vdovy vdávaly, měly děti, vedly domácnost a nedávaly protivníku příležitost k pomluvám.“ 1. Timoteovi 5, 14 Nemyslím, že někdo má na světě těžší práci, než matka naplno odevzdaná své rodině. Nikdy neřekne „jsem jen žena v domácnosti, ale naopak řekne „jsem manažerkou rodiny a matkou a jsem na to velice hrdá.“

Děti

Poslušné děti přispívají k dobré atmosféře rodinného života. Bible však prorocky mluví o tom, že lidská společnost bude charakterizována neposlušností dětí vůči rodičům. Jak mnozí mladí lidé dnes již neberou vůbec vážně napomínání a dobré rady svých rodičů! Mnozí rodiče se dodnes snaží ve své zodpovědnosti, kterou přijali, ukázat svým dětem alespoň hranice morálního jednání. Průzkum mezi teenagery v USA ukázal, že 75 % z nich si přeje a také potřebuje jasnější rady a doporučení od svých rodičů. Potvrdili, že atmosféra přirozené poslušnosti v rodině pak může vést i k většímu respektu vůči rodičům. Bible mluví o tom, že děti vedené s láskyplnou moudrostí pak prochází dobře celým životem: „ Zasvěť už chlapce do jeho cesty, neodchýlí se od ní, ani když zestárne.“

Přirozeně že přijde období, ve kterém mladí lidé hledají svoji vlastní identitu. Vzdalují se od rodiny a chtějí žít sami. To je zcela přirozené a normální. Ale stává se, že často si s tím rodiče nevědí rady, jak v takové situaci jednat. Chci vám říci teď něco zcela osobně, když na takovou situaci myslím. Jsem stále přesvědčen o tom, že musíme milovat svoje děti. Jistě, dejte jim vědět, že nemůžete vždy souhlasit s tím, co dělají, ale dělejte to s láskou! Nezáleží na tom, jak staré jsou vaše děti, potřebují vždy vaši lásku.

Nejvyšší priorita

Rád bych vám položil otázku: „Učinili jste jednu z nejvyšších priorit života, touhu po tom, aby vaše děti poznaly Ježíše Krista a svěřily mu s důvěrou svůj život?“ Naše nejstarší dcera přijala Ježíše, když jí bylo pouhých 5 let. Mnohým z vás se hned vynoří otázka: „Nebyla na to příliš mladá?“ Ne, Ježíš totiž volá i ty nejmenší děti k sobě. Apoštol Pavel píše Timoteovi: „Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše.“ 2. Timoteovi 3, 15 Tak tedy, milí rodiče, udělejte všechno pro to, abyste pomohli svým dětem k tomu nejdůležitějšímu rozhodnutí života.

A ještě se zeptám: „A co vy, rodiče? Znáte důvěrně Ježíše?“ Ten první, rozhodující krok spočívá v tom, že mu předáte v důvěře celý svůj život. Vyznejte Bohu i všechny své chyby, které jste udělali ve výchově dětí, a řekněte otevřeně Bohu, že toho litujete.

Pozvěte znovu Ježíše do svého srdce a požádejte jej, aby z vás učinil skutečné muže, ženy, manžele nebo děti podle svého původního záměru.

Co říci závěrem? Vraťme se k Písmu a postavme naše rodiny na tom nejpevnějším a nejjistějším základu, kterým je důvěra k Pánu Bohu a jeho Slovu.

Provedu je, obrátím před nimi tmu v světlo

(Izaiáš 42,16)

Marie Plotěná

Všichni jsme jako marnotratní synové a dcery. Narodíme se, vyrosteme a pokud možno, se co nejdříve vymaníme z dohledu svých rodičů. Jejich poručníkování a rady nám brzy vadí. Vše, co jsme dostali, a vše, co na světě existuje, bereme jako samozřejmost. Přivlastňujeme si to a používáme pro svůj prospěch. Prospěch druhého, či prospěch věci samé na zřeteli nemáme. Bereme si, co lze brát, a nakládáme si s tím po svém. Ať je to náš čas, naše schopnosti, naše tělo, příroda, fauna a flóra. Odpovědnost za své chování si ale nebereme. Být vděčný, pokorný a užaslý nad zázrakem života nás ani nenapadne. Je-li nějaký dárce života, na to se neptáme. Utíkáme do světa a chceme si jej užít. Žít a užít podle svého vkusu a mínění. Podle své vůle. „Ještě jsem nic neužila," říká zklamaně mladá žena či muž před vstupem do manželství. „A to bylo všechno?" diví se na konci života stará žena a starý umírající muž. Život utekl a oni stojí s prázdnýma rukama. Vše, co dostali, je pojednou pryč. Rozplynulo se, je promarněno. Najednou tu zeje velká černá díra a tma.

Stála jsem v létě v zahradě a pozorovala u zdi bohatě kvetoucí „gramofonky". Říkám tak tmavomodrým svlačcům, jejichž květy opravdu připomínají tvar starého gramofonu. Takového, jaký je na známé reklamě s obrázkem poslouchajícího pejska. Dříve byla tato reklama velmi oblíbená, dnes patří k vyhledávaným kuriozitám. Nápis na reklamním obrázku hlásá: „His Master Voice" a pejsek fascinovaně hledí na gramofonovou trubici, ze které se line hlas jeho pána. Odevzdaně mu naslouchá… Třeba mu krásně zpívá, nebo říká něco moc důležitého… Při pohledu právě na tyto modré „gramofonky" najednou vidím, že záplavě květů jakoby došel dech. Jak to, že se další kvetoucí plejáda náhle zastavila? Dívám se a už je mi to jasné. Mladé nezkušené výhonky si to nasměrovaly na světlo, do číhajících děr ve zdi. Ústí do tmy a bezvýchodnosti, do pasti. A teď nemohou ven. Snaží se růst, ale růst nikam nevede. Dříve průchodná cesta je nyní zatarasená cihlami a tmou. A tak živoří a odumírají. Takhle ani nerozkvetou, ani semínka nevytvoří. Nezbývá mi, než jim pomoci. Samy si pomoci nemohou. Vytahuji šlahouny z jejich tmavého vězení, rozplétám složité popínavé pletence. Musím to provádět jemně a citlivě, jinak se křehké výhonky nalomí. Vydržte to, milé „gramofonky"… Konečně! Vysvobozené šlahouny omotávám kolem podpůrných kolků a přivazuji. Teď už bude vše v pořádku. Růst a kvetení může pokračovat. Život půjde dál… zase bude na co krásného se koukat. Vysvobozené výhonky se radostně pnou ke slunci a já mám také radost.

Možná, že je jim podobně dobře, jako zbloudilému tvoru, který konečně nalezl pravou cestu k domovu. Podobně jako marnotratnému synovi ze známého biblického příběhu. Místo světla a života ho potkala bída a temnota. Stejně jako ty moje „gramofonky". Ty se do pasti dostaly samy vlastní vinou, stejně jako on. Jak udělal ten marnotratný syn dobře, že „šel do sebe" a vrátil se ke svému otci… v duchovním slova smyslu k Bohu. Kdyby se neobrátil a nevrátil se „domů", určitě by strádal, až by zahynul. Na konci života by pak podobně stál s prázdnýma rukama a zklamaný. Neposlušné rostlinky se samy navrátit nemohly, muselo jim být pomoženo. Někdo jiný rozplete jejich složité pletence, vytáhne je na světlo a připevní je k opoře. Zajistí jim růst a život. Podobně se chová Stvořitel k nám. I On by nám rád pomohl rozplést naše zamotané životní cestičky, které vedou do pěkných pastí a propastí, o nichž nevíme. Chce to jen se nechat obrátit ke světlu, k němu se obrátit a vrátit se. Tak, jako se utíká dítě k svému otci. Poprosit jej o pomoc, požádat o odpuštění… Být poslušný – slyšet hlas svého Pána – His Master Voice. Ze života málem promarněného se pak stane život nepromarněný – v plném světle a v Boží opoře. Místo prázdných rukou a zklamání se dostaví vděčnost, láska, naděje i víra. Květina našeho života bude moci rozkvést a přinést plody. Bude mít radost ona, budeme mít radost my, bude ji mít i náš Tvůrce.

(**Aspera ad astra** – Přes překážky ke hvězdám - připravovaná ilustrovaná sbírka úvah nad biblickými verši)

Proč by měli křesťané číst korán

Biblický evangelikální seminář v Bonnu chce motivovat své studenty, aby misijně pracovali jak ve své zemi, tak i v cizině. Teologické vzdělávací středisko, založené r. 1993 ruskoněmeckými vystěhovalci, pozvalo amerického specialistu na islám Emira Canera z Truett Mc Connel v Clevelandu (Georgia USA).

Dvaačtyřicetiletý profesor teologie vyučoval celý týden v biblickém semináři. Řekl, že v Německu přestoupilo k islámu v posledním roce 4 000 lidí. Vyzval křesťany, znalé Bibli, aby četli korán. „Musíme rozumět tomu, co věří muslimové," pověděl tento expert islámu.

Jeho these: „Čím více rozumíme islámu, tím lépe můžeme také dosvědčit svou křesťanskou víru." Předložil rady pro misii mezi muslimy. Sbory by mohly nabídnout třeba jazykové kurzy nebo jídlo pro děti, nebo společně s mladými lidmi usilovat o získání řidičského průkazu, aby mohli s nimi hovořit o Ježíši Kristu.

Udělal zkušenosti, že muslimové rádi hovořili o své víře. Také velmi pečlivě pozorovali, zda křesťané osvědčují svou víru v každodenním životě.

Idea 32/2012
Překlad E.T.

Stále více bílých se cítí znevýhodněno

V roce 1994 končil v Jižní Africe apartheid, který znevýhodňoval především černé. Hrozí nyní nový apartheid?

V Jižní Africe je nyní nová forma apartheidu, která znevýhodňuje bílé. Tuto výtku přináší politolog Don Pinnock v Deutschlandradiu. Pinnock kdysi patřil k nejostřejším odpůrcům režimu apartheidu a byl mnoho let členem Spojené demokratické fronty (UDF). Ta byla v 80. letech nejdůležitějším legálním mimoparlamentárním spolkem. Avšak nyní míří svou kritikou proti současné straně Afrického národního kongresu (ANC), která vládne od konce apartheidu a skládá se téměř výlučně z černých členů. „Kdysi jsme ukončili rasismus a apartheid. Nyní se pohybujeme přesně tímto směrem. Rozhodl jsem se tento zřejmě choulostivý problém pojmenovat a to je „*nový apartheid*“. Konkrétně je Pinnockova kritika zaměřena proti politice zaměstnávání ANC. Od roku 1994 podporovala kdysi znevýhodněné skupiny obyvatelstva – černé, barevné a jižní Afričany indického původu. Integrovala je do hospodářského systému. Tak byli postaveni do veřejné služby záměrně černí, kteří představují 80% jižních Afričanů.

Platí více barva kůže?

„Žijeme už osmnáct roků v demokracii,“ říká Pinnock. „Mluvíme o dětech, které se narodily po oficielním ukončení apartheidu. Musíme si proto klást otázku, zda je to fair. Proč mají být mladiství nuceni přemýšlet v rasových kategoriích?“

I když se ucházejí o místo na univerzitě, musí udat na formuláři barvu své pleti. Steven Mokgalapa z Opoziční strany demokratické aliance – sám černý – referuje, že v minulosti byla mnohá místa kvůli stanovisku černých obsazena lidmi, kteří nebyli pro to kvalifikováni. Jako příklad uvádí špatně vedenou správu země.

Idea 32/2012
Překlad E.T.

Čo ste sa naučili, to robte

J. Stupka

Ešte z nedeľnej školy si pamätáme verš: „Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožných, na ceste hriešnikov nestojí, na stolici posmievačov nesedí, ale má záľubu v zákone Hospodinovom a o jeho zákone rozmýšľa dňom i nocou.“ Je dobre, že v nás žije túžba spočinúť v blahoslavenstve. Ožíva v nás s aktívnou vierou. Avšak máme dni, keď nič pre tento druh blahoslavenstva neurobíme.

Rady bezbožných doliehajú na nás. Sme nimi obklopení. Nestačí vypnúť televízor či prestať čítať lacný bulvár. Rady bezbožných sú bližšie našej mysli, ako sa zdá. Niekedy akoby boli s nami zrastené. Modlíme sa síce: „Neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého...,“ ale nedbáme na denné, často nepostrehnuteľné pokúšanie zla, ktoré je v nás prítomné.

Diablovo zvádzanie, zlá vôľa sa presadia a nie sme schopní postaviť sa im na odpor. Nič neurobíme, aby sme zlo vypudili zo svojej mysle.

Pán Ježiš hovorí: „Buď dobre zmýšľajúci a zmier sa rýchle so svojím protivníkom...“ Veľmi dobre Božej vôli rozumieme, ale nie vždy sa nám darí uniknúť zlým myšlienkam. Márne sme sa modlili: „Zbav nás zlého,“ ak dovolíme, aby sa zlo zabývalo v našej mysli. Odídeme síce od problému, možno sme svojím spôsobom aj spokojní, ale určite nežijeme blahoslavenstvo.

Ap. Pavel nás vo F 4,8 napomína: ***„Napokon, bratia, upriamte svoju myseľ na všetko, čo je pravdivé, čestné, spravodlivé, čisté, láskyhodné a úctyhodné, to, čo je cnostné a chvályhodné.“***

Či nie je úžasné, že môžeme premýšľať o veľkolepých hodnotách Božieho zákona? Nič lepšieho na obživenie svojej mysle na tejto zemi nenájdeme. Myseľ je sýtená a obrodzovaná hodnotami Božieho zákona: pravdou, počestnosťou, spravodlivosťou... citácia hore nie je uzavretá. Na inom mieste sa dozvieme, že napr. múdrosť zhora je pokojná, prívetivá, povoľná, plná dobrého ovocia... Hodnoty a vlastnosti Božieho zákona sa rozvetvujú v našej mysli do košatého stromu, na ktorom rastie Božie požehnanie života.

Naša myseľ – srdce prahne po hodnotách Božieho zákona: „Ako laň dychtí po bystrinách, tak moja duša dychtí po tebe, Bože“ (Ž 42, 2). S duchovným narodením sme dostali myseľ Kristovu a k tomu trvalé povzbudenie: Nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo v Kristu Ježišovi.

Sledujem niekedy v televízii veľké zhromaždenia so skvelými kazateľmi. Kameraman otočí kameru na poslucháčov vo chvíli, keď sú oslovení a priam strhnutí mocou myšlienok v zvestovanom slove. Rozžiarené tváre, úsmevy, prikyvovanie.

Konečne, aj v menších spoločenstvách, aj v našich modlitebniach, zažijeme chvíle, keď Božie slovo na nás pôsobí. Zisťujeme však, že na udržanie dobrých myšlienok to nestačí.

Možno sme práve počuli kázeň, v ktorej opakovane zaznievala výzva: Bdejte nad svojou mysľou vo všedný deň. Kontrolujte, čo sa v nej odohráva, keď ste sami a pod tlakom zlého prostredia.

Ak vás zranil človek, čím je vtedy zamestnaná vaša myseľ?

Robíte poriadok so svojou bolesťou, podľa Božej vôle? Ste schopní odolať zlu, ktoré sa dotklo vašich myšlienok?

Pán Ježiš sa v J 17 modlí: ***„Neprosím, že by si ich vzal zo sveta, ale žeby si ich zachoval od zlého.“***

Prosba Pánova sa pri nás napĺňa len vtedy, ak vnímame Svätého Ducha, ako nám pripomína, že musíme vykročiť z územia, kde sa cítime dobre a bezpečne, lebo Boh nám pripravil niečo viac: vopred nám prihotovil dobré skutky, aby sme v nich chodili.

Pred nami je život práce, a tým aj účinný spôsob obnovy našej mysle. Ak zostaneme len poslucháčmi, sme vystavení riziku falošného mudrovania aj vážnemu ohrozeniu ľahostajnosťou, lenivosťou a zabúdaním. Po dobrej kázni pokračuje život vo svete s bežnými ťažkosťami i nečakanými pokušeniami. Pri stretaní s realitou dňa nesmieme zabúdať na namáhavý proces duchovnej obnovy.

Preto apoštol pokračuje: ***Robte to, čo ste sa naučili, čo ste prijali, počuli a videli na mne. A Boh pokoja bude s vami.***

Zopakujme si – dobrá myseľ nie je závislá od dobrej nálady, ani od toho, či sú ľudia naokolo milí, alebo naopak sú nespravodliví i zlomyseľní... Buď dobre zmýšľajúci, aj keď si vonkajším svetom vo svojom vnútri vyrušený alebo vyprovokovaný! Žijeme v nedokonalom svete a nedokonalí sme sami v sebe: Nálady,

smútok, krivdy, sklamania i priame útoky zlého... Kto z nás to nezažíva denne? V priebehu jednej hodiny sa v našej mysli vystriedajú dobré i menej dobré myšlienky.

Ale jedna z možností chrániť dobrú myseľ je: ***Robte to, čo ste sa naučili a počuli***.

Pravdu Božieho slova máme žiť – činiť. Konkrétne: Pravdu, ľúbosť či úctu môžeme nezištne odovzdávať ľuďom, s ktorými žijeme.

Žime to, čo je pravdivé. Pre život vo viere je pravdou múdrosť zhora. Jakub o nej hovorí, že je pokojná, prívetivá, povoľná, plná milosrdenstva a dobrého ovocia. Opak povýšeneckej, na seba sústredenej múdrosti. O Božej múdrosti musíme ešte povedať, že nie je sebecká, ani namyslená: „Nebuďte rozumní sami u seba, ale buďte vospolok jednomyseľní, nebuďte namyslení, ale majte porozumenie pre nízko postavených, nebuďte múdri len pre seba... Nikomu neodplácajte zlým za zlé...“ Múdrosť zhora je otvorená pre všetkých ľudí, a samozrejme pre bratov a sestry, pre domácich viery.

Čo sa potom v zbore zmení? Nečakajme hneď nejaké veľké zmeny, ale dobro, pokoj, prívetivosť, milosrdenstvo a hojnosť dobrého ovocia, ktoré sme odovzdali, sa zo zboru nestratia. Ovocie Božej múdrosti zostáva a pôsobí medzi nami.

Čistota. Pýtame sa, čo je na detských prejavoch zvláštne, že nás Pán Ježiš volá, aby sme boli ako deti. Deti nie sú ešte vo vzťahoch deformované hriechom.

Nevyberajú si, netriedia ľudí na slávnych a bezvýznamných. Žobráka prijmú rovnakým spôsobom ako boháča. Spoločenské umiestnenie ľudí nie je rozhodujúce. Dokonca si nevyberajú medzi ľuďmi podľa dobrých povahových vlastností.

Ak chceme v zbore slabého vo viere prijať a neposudzovať jeho zmýšľanie, ale sa ho ujať..., alebo ak sa máme prijať vospolok, ako nás Kristus prijal, potrebujeme hore uvedené črty dieťaťa.

Čo je láskyhodné a úctyhodné. Nenapadne nás hneď, že príjemné sa v zbore viaže so službou. V ľudskom ponímaní je služba podradná, vedľajšia a ponižujúca činnosť. Ale nesmie tak byť v zbore, lebo si ctíme vôľu Ježiša Krista a On prišiel na zem, aby sa stal služobníkom všetkých. Ak máme trvalo premýšľať o tom, čo je pravdivé, čisté, príjemné, musíme zmeniť svoj prístup k službe. Ak ju konáme z vypočítavosti, alebo sme pri nej mrzutí a neochotní, ak nezabojujeme s prirodzenou ľudskou lenivosťou, egoizmom a pohodlím, nielen že sa zo služby stratí príjemnosť, ale služba sa stane otravným a rušivým prvkom života. Celkom určite to poznačí aj naše myslenie, pochopiteľne negatívne.

To robte! Apoštol Pavol prísne odmieta lenivosť, všetečné reči a nechuť pracovať. Svojhlavým ľuďom tohto typu odkazuje: „Ak niekto nechce pracovať, nech ani neje.“ Akoby úsmevne naznačil, že inak sa títo ľudia zo svojho nepatričného správania a všetečnosti ani nespamätajú. Pochopiteľne, činnosť a práca sa nevzťahuje len na fyzický život. Ak by sme len počúvali kázne, učili sa a diskutovali, náš duchovný, vnútorný človek začne živoriť. To, čo sme sa naučili, poslúži obnove nášho vnútra len v práci.

Myseľ sa osvieži len vtedy, ak dobré myšlienky, dobré kázne a všetko, čo sme prijali, budeme aj žiť a deliť sa o dobré s inými. Svet myšlienok ozdravie, ak to, čo je pravdivé, čisté a príjemné, budeme prežívať spolu s našimi blížnymi.

Dobré ovocie Ducha máme na rozdávanie. Zadarmo sme dostali, zadarmo dajme. Nevyberajme si medzi ľuďmi, robme dobre všetkým a najviac domácim viery.

Blahoslavenejšie je dávať ako brať. Hodnoty Božieho zákona milujeme, dosť sme toho už počuli, ba i mnoho vieme, no blahoslavenými sa stávame len vtedy, keď to aj činíme.

1. Vzájemný respekt a úcta

Respekt a úcta znamenají, že každý svého partnera přijímá takového, jaký je. Prosím vás, vzdejte se předem všech pokusů přetvářet jej ke svému obrazu. Respekt také znamená brát toho druhého vážně a umožnit mu, aby se rozvíjel v takovou osobnost, kterou jej Bůh chce mít.

2. Skutečný svazek

Manželský slib mluví o tom, že partneři „někoho“ opouští proto, aby se spolu stali jedním novým tělem. To ovšem neznamená, že partneři potlačují svoji osobnost či svá práva. Naopak je naplňují mnohem úspěšněji v novém svazku.

3. Dobrá komunikace

Může probíhat úspěšně jenom tehdy, když si je každý z partnerů dostatečně vědom všech emocionálních, mentálních a tělesných rozdílů mezi mužem a ženou. Rozvíjí se tu komunikace v novém zvláštním společenství. Má přinášet hluboké porozumění jednoho pro druhého, ne jenom nekonečnou diskusi o rozdílech, které se zákonitě objevují. Jde také o vstřícnou výměnu pohledů v emocionální a intelektuální oblasti.

4. Čas

Lásce se musí dát šance, aby rostla s přibývajícím časem. Když nastanou problémy, nemohou být vyřešeny ve vteřině. Zůstaňte spolu a pracujte společně na hledání východisek. Učte se především odpouštět a všechny nastalé problémy vždy řešit již ve chvíli, kdy se objeví.

5. Duchovní jednota

Duchovní dimenze každého manželství má rozhodující význam. Apoštol Pavel to přirovnává ke vztahu Krista a jeho církve. Bez vzájemné obětující se lásky hledající štěstí toho druhého není velká naděje na překonání všech zkoušek a krizí, kterých není žádné manželství ušetřeno.

Idea Spektrum

Podělili jste se s námi

Všem je jasné, že čas před Vánoci je každoročně „nabitý“ různými programy, koncerty, besídkami, misijními akcemi. Nikdo „nemá čas“, všichni se připravují na Vánoce a najde se jen málo těch, kdo v tom shonu ještě najdou čas, aby oslovili své spoluobčany a přiblížili jim pravý smysl Vánoc. Je mnoho těch, kteří evangelizační akce konají, ale nestíhají se již s námi o radost, kterou prožili, podělit. Přinášíme vám alespoň několik ohlédnutí.

Vánoční dvoreček na Vinohradech

E. Poloha

Co to je? Tuto otázku jsem položil před rokem, kdy mnoho lidí ve sboru mluvilo o vánočním dvorečku, ale tento termín mi nedovedli objasnit jednou větou. Až letos jsem zaslechl někoho, jak tuto událost okomentoval, že je to den otevřených dveří naši církve.

Záměrem již 7. ročníku „vánočního dvorečku“ bylo otevřít naše sborové prostory veřejnosti, ať už kolemjdoucím, nebo konkrétním pozvaným, a využít adventní dobu k otevření církve a zvěstování Ježíšova evangelia. Letos jsme se zaměřili na rodiny s dětmi. Nabídli jsme 4 zastavení: vyrábění papírových oveček, použít moudrost mudrců, nechat se vyfotit s anděly a nakonec se nechat sladce odměnit u Josefa s Marií. Po celou dobu konání akce, což bylo od 10 do 16, si jak děti, tak i dospělí mohli vyrobit vánoční přání, ozdoby, šperky, či jiné vánoční předměty. Mohli si zakoupit výrobky z chráněných dílen, ale také grilované občerstvení. Byly otevřeny dvě vernisáže z výtvarného kroužku a také jsme si zazpívali koledy. Na závěr byl naplánován koncert dětského pěveckého sboru z nedaleké ZUŠ.

Jaký to mělo efekt? Do zabezpečení akce se zapojily na 4 desítky lidí z našeho sboru, mohli jsme s několika jednotlivci mluvit o Bohu, ukázat asi dvěma stům příchozím naši církev i naši budovu a obdarovat je perníčky s letáčkem o smyslu Vánoc. Využívejme různých způsobů a příležitostí k šíření Ježíšova evangelia.

Vianočné posolstvo na ZŠ

Miriam Kešjarová

Detská misia na Slovensku už niekoľko rokov v adventnom čase prichádza na ZŠ s vianočným posolstvom. Hlavným cieľom týchto programov je priniesť deťom správu o pravom význame Vianoc a poukázať im na najväčší dar, ktorý sme dostali z Božích rúk. Nebolo tomu inak ani počas uplynulého predvianočného obdobia. Pán Boh nám otvoril dvere do ôsmich základných škôl v Bratislave, kde sme v 22 programoch mohli osloviť evanjeliom približne 750 detí od 7 do 11 rokov.

Deti, ktorým sme počas týchto dní slúžili, pozorne počúvali. Opakovane sme na všetkých miestach pozorovali zvláštny fenomén: keď sme hovorili o tom, prečo prišiel Pán Ježiš na svet – o našej hriešnosti, vnímali sme, ako znepokojujúco to na poslucháčov pôsobí.

No keď sme povedali, že Pán Ježiš zomrel za naše hriechy a ukázali sme deťom obrázok Jeho ukrižovania, nastalo úplné ticho. Počas *každého* programu.

Bolo to fascinujúce. Vďaka Bohu, že slovo o kríži je aj pre dnešných postmoderných ľudí Božou mocou na spasenie! (1. Korintským 1, 18)

Sdílení evangelia v praxi

Marie Horáčková

Dne 11. 12. 2012 se v 15:30 hodin sešli členové BJB Blansko na Rožmitálově ulici, aby společně s hudební skupinou Word of life Černá Hora sdíleli evangelium se svými spoluobčany.

Lidem na ulici nabízeli letáčky BTM s vánoční tématikou a tak vznikla příležitost mluvit s lidmi o Ježíši a pravém smyslu Vánoc.

Někteří projevili zájem o návštěvu ve sboru. Následující neděli se v prostorách sboru konal Vánoční koncert BRNĚNSKÉ TISKOVÉ MISIE, kam opravdu někteří noví lidé přišli a slyšeli jasnou zvěst o příchodu Ježíše jako Zachránce. Několik fotografií vám přiblíží atmosféru na uplynulých akcích.

Rozdávali jsme Nové zákony

David Adam

Současně s námi přišli na náměstí skauti a rozdávali Betlémské světlo. Pomyslel jsem si, že budu dávat Nový zákon jen těm, kteří si vezmou od skautů světlo. To jsou přece ti, kdo mají opravdu zájem. Skutečnost byla trošku jiná.

Několik lidí přistoupilo ke skautům, aby si vzali betlémské světlo. Přišel jsem k nim, abych jim dal také zákon, ale oni mi řekli: „Ale my nejsme věřící, nechceme Bibli."

Uvědomil jsem si, že je mnoho těch, kdo si berou domů světlo jen tak, že se jim to líbí.

Mluvil jsem s jedním bratrem o svém nápadu rozdávat Bibli jen lidem, kteří si berou světlo, a přitom se na mne obrátila paní, která slyšela náš rozhovor, a řekla mi: **„Ale já si světlo neberu a Bibli bych chtěla."** Dále mi řekla, že jako malá chodila s rodiči do kostela a dnes by chtěla vědět něco víc.

Uvědomil jsem si, že moje plány nemusí být vždy nejlepší a jediný, kdo vidí dovnitř lidských duší, je Pán.

Zrcadlo mého manželského slibu

- Může si být můj partner jistý tím, že vždy splním manželský slib?
- Jsem oddán svému partnerovi více než své kariéře?
- Jsem oddán svému partnerovi více než svým dětem?
- Jsem oddán svému partnerovi více než svým koníčkům?
- Vzdaluji se vnitřně svému partnerovi neřešením konfliktů?
- Nezahrávám si s myšlenkou, že řešením by bylo rozejít se?
- Nenaplňuje mne víc množství problémů než láska k partnerovi?
- Zajímám se o to, co můj partner potřebuje?
- Chci jít partnerovi „naproti" a naplnit jeho tužby?
- Co si myslím, že by na tyto otázky řekl můj partner?

Potřebuji tě…

- Potřebuji tě, abys mi naslouchal, když se ti svěřuji
- Potřebuji slyšet tvůj názor na řešení mého problému
- Potřebuji slyšet, že jsi mi nepřestal věřit
- Potřebuji tvoji pomoc, abych se nevzdaloval od dodržování desatera
- Potřebuji tě, abys mi poradil a posoudil má rozhodnutí
- Potřebuji tvoje modlitby za ochranu před vším zlým
- Potřebuji tě, abych slyšel, že mne stále stejně miluješ
- Potřebuji slyšet slova povzbuzení z tvých úst
- Zůstáváš tím člověkem, kterému na celém světě nejvíce důvěřuji
- Potřebuji tě, abys mi pomohl být tím, kým mne chce mít Bůh

10 pilířů šťastného manželství

- Manželství pro mne bude celoživotním závazkem
- Budu vděčně přijímat partnerovu jedinečnost
- Svoji lásku k partnerovi nebudu ničím podmiňovat
- Budu zdravě komunikovat se svým partnerem
- Budu hledat všechny cesty k efektivnímu řešení konfliktů
- Problémy budu řešit zodpovědně, ale neztratím smysl pro „nadhled"
- Udělám vše pro spokojený intimní život
- Do manželství budu investovat dostatek času a energie
- Přijmu závazek osobního kvalitativního růstu
- Ježíš bude rozhodující autoritou mého života

Převzato z Brněnské misie

SOĽ NAD ZLATO

Želmíra Praženicová

Kto nepozná rozprávku Soľ nad zlato? Keď sa kráľ opýtal svojich troch dcér, ako ho ktorá má rada, najmladšia kráľovská dcéra mala odvahu povedať svojmu otcovi, že ho miluje ako tú soľ. Kráľ to však nezniesol a pobúrený sa pýtal: Je možné mať niekoho rád ako soľ? Veď sú jej haldy, váľa sa po zemi, ľudia po nej chodia?! A vyhnal svoju dcéru z kráľovstva. Hodnotu soli však dokázal uznať, až keď jej nebolo. Nariadil kuchárom, aby varili sladké jedlá. Ale donekonečna sa to nedalo, nikomu už jedlá nechutili. Soľ sa nedala nahradiť ničím, ani cukrom, ani múkou, ani octom… A ako všetky rozprávky, aj táto sa skončila dobre. Kráľ uznal, že jeho najmladšia dcéra ho najviac miluje.

Načo je dobrá soľ?

- Je potrebná pre život, je dôležitá v potrave ako korenina, používa sa na prichutenie jedál.
- Ak nás bolí hrdlo, vykloktáme si slanou vodou.
- More – slaná voda je liečivá.
- Soľ, ktorá sa sype do rany, je účinná, rana sa rýchlejšie uzdraví.
- Štipka soli má miesto aj v sladkom koláči.
- Používa sa na konzervovanie. V Afrike sa používa na sušenie mäsa.

Prečo hovoríme o soli?
Žiada to Ježiš v evanjeliu.

Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí slanú chuť, čím ju osolia? Už nie je na nič súca, len ju vyhodiť, aby ľudia po nej šliapali. (Matúš 5, 13)

Je to veľmi známy text a predstavuje úžasné tajomstvo. Je zaujímavé, že Božie slovo na jednej strane hovorí svojim deťom slová – ***Vy však ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, jeho vlastný svätý národ, aby ste zvestovali veľké skutky toho, čo vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla (1Petra 2, 9),*** a na druhej strane – vy ste svetlo sveta a soľ zeme. Neprotirečí si to?

Keď nás Pán oddelil ako vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, prečo nepovedal – vy ste zlato alebo drahokam alebo poklad zeme, ale SOĽ?

Poklad a drahokam len tak ľahko

nenájdeme. Je väčšinou ukrytý alebo strážený a každý nemá k nemu prístup. Keby nám kresťanom ostalo len to kráľovské kňazstvo a vyvolený rod – boli by sme oddelení od bežného života. My máme byť oddelení od hriechu, ale zároveň máme byť tam, kde sú ľudia. Soľ nájdeme v každej domácnosti, v každom spoločenstve, na pracovisku, v lietadle, v nemocnici – všade, kde sú ľudia. Jej prítomnosť si ani neuvedomujeme. Je samozrejmosťou, že ju máme.

Čo robí? Čaká, aby splnila svoje poslanie – ochutila, konzervovala, zabránila rozkladu, topila ľad, liečila a mnohorakým spôsobom *znovu a znovu slúžila a strácala sa*. Cítiť iba jej pôsobenie.

Soľ koná a pôsobí. Je v tom tajomstvo a hĺbka.

Vieme aj my ochutiť svojou prítomnosťou – či už našu rodinu alebo pracovisko, v dopravnom prostriedku, v obchode? Prezrádza naše správanie, naša reč, že chodíme s Ním? ***Vaša reč nech je vždy ľúbezná, spríjemnená soľou (Kol 4, 6).***

Každý z nás sme štipôčkou soli na svojom mieste.

Ak má byť soľ užitočná, musí spĺňať určité podmienky:

Musí byť slaná – čiže čistá, rýdza, bez akýchkoľvek prímesí. Znečistená je nepoužiteľná. Zverme svoje srdce, myseľ, slová a skutky Bohu, aby sme každý deň boli svätí, bez pretvárky a pokrytectva.

Musí byť dávkovaná v správnej miere. Niekedy sa nám to nedarí. Nevieme správne odhadnúť, kedy je dosť – aby sme nepresolili, ale aby nebolo osolené málo. Chceme čo najviac, a tým môžeme všetko stratiť.

Soľ sa musí stratiť! Dokážeme v pokore povedať a ŽIŤ v zmysle slova – ***On musí rásť a ja sa menšiť? (Ján 3, 36)***.

Môže sa stať, že chceme, aby iní videli, čo všetko sme urobili, akí sme aktívni. Vidíte, takto si ma Pán použil! Túžime, aby naši blížni vedeli o našej práci, námahe, úsilí, obetavosti... A možno tá nevšímavosť nás najviac bolí. Keď hovoríme o našich zásluhách, je to, ako keď chceme, aby ľudia videli soľ. Keď sa soľ vidí na potravinách, možno sa nedajú ani konzumovať. Ak sa nevieme stratiť – stať sa neviditeľnými, neoslávime svojho Pána.

Nielen soľ má byť čistá, ale aj nádoba – vrecko, v ktorom je uložená. Konzumná soľ nemôže byť porozsýpaná po zemi, po stole, ani v špinavej soľničke. Dajme Pánovi aj tú našu hlinenú nádobu k dispozícii, aby ju obmyl, očistil a posvätil. Pamätajme, že naše telo je tou Božou soľničkou, ku ktorej prichádza Pán, aby naberal, kedykoľvek to vidí za potrebné. Ale prichádzajú k nej aj ľudia. Snažme sa o to, aby mali dôveru prísť a nabrať si čistú soľ. Aby mohli prísť kedykoľvek. Aby naša soľnička nebola nedostupná – našou uzavretosťou či prostorekosťou.

Soľ patrí Pánovi! Je ochotná sa poddávať v Jeho rukách bez výhrad. Vieme aj my ísť slúžiť pohotove, bez výhrad? Patríme celkom Pánovi? Sú naše každodenné dni, náš čas, práca, v Božích rukách? Alebo sú v našich rukách? Soľ sa stáva užitočnou iba v rukách Pánových!

Dajme si otázku: Akou soľou sme? Nestratili sme svoju slanosť?

V dnešnej dobe sme potrební ako soľ. Soľ pôsobí a slúži, ale keby sa stala neslanou, čím ju osolíte?

Majme soľ v sebe a buďme svetlom a soľou tomuto svetu.

Miesto smrti život

Prečo hudie vietor,
vtáčik štebotá?
Prečo je tak sladká
v lese samota?

Prečo slnko svieti,
prečo svieti len,
prečo blankyt hviezdny
prikrýva môj sen?

Preto vietor hudie
preto slnko je,
lebo Pán Boh ľudí
všetkých miluje.

Ako dobre vedieť,
že už nie som sám,
v nebeskej že vlasti
Spasiteľa mám!

Ako dobre vedieť,
že ma má tak rád:
chce mi miesto smrti
život darovať!

Ondrej Betko: Svetlý breh

Príď a nasleduj ma

Tomáš Blondel

Marek 10, 17 – 18

Keď vyšiel na cestu, pribehol ktosi k Nemu, a padnúc pred Ním na kolená, spýtal sa Ho: Čo robiť, dobrý Majstre, aby som bol dedičom večného života? Ježiš mu povedal: Čo ma menuješ dobrým? Nikto nie je dobrý, jedine Boh.

Toto stretnutie Pána Ježiša s bohatým človekom je pre súčasnú dobu nesmierne dôležité.

Ekonomika je pre našu dnešnú spoločnosť prioritou číslo jedna. Tu stojí muž, ktorý je bohatý, mladý (podľa záznamu evanjelistu Matúša), ktorý má teda otvorené dvere sveta. Tento človek však zároveň stojí o Božie kráľovstvo, túži po nebi. Čo mu Pán Ježiš odporučí? Prvú a najdôležitejšiu vec mu Pán Ježiš hovorí hneď na začiatku. Onen muž ho oslovil „Dobrý Majstre“. Na to Pán Ježiš nadväzuje svojou otázkou: Prečo mi hovoríš dobrý? Nikto nie je dobrý, jedine Boh! Vlastne sa toho človeka pýta: Ty teda veríš, že ja som Boh? Priznávaš mi mesiášstvo? Pýtaš sa ma preto, že mojim slovám priznávaš božskú autoritu?Tu dáva Pán Ježiš tú najpodstatnejšiu odpoveď. Onen muž ho zrejme nepochopil, preto dochádza k ďalšiemu vývoju v rozhovore, kde mu Pán Ježiš ukazuje na praktickú cestu života veriaceho človeka. Pamätajme, že tento muž bol Žid a žil v dobe, keď platil Mojžišov zákon! Plnohodnotnou odpoveďou na jeho otázku už boli tieto slová Pána Ježiša. Ak by spoznal v Ježišovi z Nazareta Božieho Mesiáša, ak by jeho slovám priznal hodnotu Božích slov, ak by poznal, že **Ježiš je viac ako Zákon a bol by ochotný žiť podľa jeho učenia, potom by sa mu nebo otvorilo.** Mladík ale ostáva so svojím uvažovaním úplne v medziach Mojžišovho zákona. Preto Pán Ježiš pokračuje poukazom na Božie prikázania.

Marek 10, 19 – 22

Poznáš prikázania: Nezabiješ, nescudzoložíš, nepokradneš, nevydáš krivé svedectvo, nepoškodíš, cti si otca i matku. Odpovedal Mu: Majstre, toto všetko som zachovával od mladosti. Tu sa Ježiš zahľadel na neho, zamiloval si ho a povedal mu: Jedno ti chýba. Choď, predaj, čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi; potom príď a nasleduj ma. Ale on sa zarmútil pre tú reč, a odišiel smutný, lebo mal mnoho majetku.

Pán Ježiš začína menovať príkazy z druhej polovice Desatora, tam sa hovorí o medziľudských vzťahoch. Mládenec ich vraj všetky dodržiaval.

To nebýva bežné, ale zrejme to bola pravda, čítame, že sa Pán Ježiš naňho pozrel s láskou. To by asi neurobil, keby onen muž klamal! Ani presným dodržiavaním litery zákona však nie je Pán Ježiš uspokojený. Ešte mu nemôže prisľúbiť nebo. Ešte niečo mu chýba. Chýba mu láska. To, čo robil, robil pre vlastnú dokonalosť. Chcel byť perfektný, chcel si zaslúžiť nebo pre seba. To však nestačí. Preto mu Pán Ježiš hovorí: Choď, predaj všetko, čo máš, a rozdaj chudobným. Hovorí mu vlastne: zmeň motiváciu svojich postojov. Prestaň premýšľať o vlastnej dokonalosti a začni sa zaujímať o druhých. Rozdaj chudobným, daj tým, ktorí to potrebujú viac ako ty, budeš mať poklad v nebi. Ani to samo osebe by však nestačilo. Preto Pán Ježiš pridáva ešte poslednú radu: Príď a nasleduj ma! Druhá polovica Desatora totiž nie je Desatorom celým. Tá prvá polovica je, ak sa to tak dá povedať, dôležitejšia. Tam ide o vzťah k Pánu Bohu. Príď a nasleduj ma, hovorí Pán Ježiš. Pýtaš sa na Božie kráľovstvo, na večný život, tak ho poď žiť. Večný život, to nie je len budúcnosť!

Večný život sa začína žiť už tu, na zemi. Večný život, to je život s Pánom Ježišom Kristom!

Poď a nasleduj ho! Mládenec po tých slovách zvesil hlavu a smutný odišiel. Kristova požiadavka pre neho znamenala príliš veľký záväzok. Túžil po večnom živote, ale nie za každú cenu. Nepoznal v Mojžišovom zákone list milujúceho Pána. Zákon mu bol zoznamom športových pravidiel, pomocou ktorých sa snažil preukazovať vlastnú dokonalosť. Aké hlboké nedorozumenie!

Marek 10, 23 – 27

Poobzeral sa teda Ježiš a povedal svojim učeníkom: Ako ťažko vojdú do kráľovstva Božieho tí, čo majú majetky! Učeníci však žasli nad Jeho slovami. Ale Ježiš im znova odpovedal: Deti moje, ako ťažko je vojsť do kráľovstva Božieho tým, čo dúfajú v majetok. Ľahšie je ťave prejsť uchom ihly, ako bohatému vojsť do kráľovstva Božieho. Oni ešte väčšmi užasli a hovorili medzi sebou: Kto teda môže byť spasený? Ježiš sa zahľadel na nich a povedal: U ľudí je to nemožné, ale nie u Boha; lebo u Boha je všetko možné.

Stretnutie s bohatým mladíkom dalo Pánu Ježišovi príležitosť k ďalšej výchove vlastných učeníkov. Zostáva pri téme bohatstva. Zatvára bohatstvo cestu do neba? Apoštol Pavol napísal mladému Timotejovi: Koreňom všetkého zla je láska k peniazom (1Tim 6, 10). Vystihuje tým podstatu problému, ktorý bohatému mladíkovi nebo uzavrel. Bohatstvo samo tým problémom nebolo, Pán Ježiš sám potvrdzuje, že u Boha je všetko možné, teda aj záchrana bohatého človeka. Nie je to však jednoduché. Do cesty sa stavia nebezpečenstvo lásky k peniazom. Bohatý mladík túžil po nebi, ale po peniazoch túžil viac. Takýto postoj je krátkozraký.

Peniaze nemajú neobmedzenú moc. Ktosi o nich napísal:

Za peniaze si môžeš kúpiť posteľ, ale nie spánok. Môžeš si kúpiť pokrm, ale nie chuť k jedlu. Môžeš si kúpiť liek, ale nie zdravie. Môžeš si kúpiť dom, ale nie domov. Môžeš si kúpiť diamant, ale nie lásku. Môžeš si kúpiť miesto v zbore, ale nie spasenie.

Áno, za peniaze sa dajú získať veľmi cenné veci, ale nie tá najcennejšia, večný život.

Človek sa nemôže dostať do neba žiadnym vlastným prostriedkom. Nepomôže mu nič z toho, na čo sa sám spolieha – ani peniaze, ani vplyvné postavenie, ani žiadne vlastné zásluhy. Čo však nie je v možnostiach človeka, to ponúka Pán Ježiš sám. U neho je možné všetko, aj otvorenie cesty záchrany a spasenia, otvorenie neba. Pán Ježiš Kristus mladého muža vyzval, aby sa oslobodil od vecí, ktoré boli prekážkou medzi ním a Pánom. Dal mu šancu presvedčiť sa, že Pán Ježiš Kristus je naozaj dobrým Majstrom, pretože je pravým a skutočným Bohom. Dal mu šancu k okamžitému vstupu do večného života. Bohatému mladíkovi ale zaslepilo oči jeho bohatstvo. Preto odchádza smutný. Ukázalo sa, že v jeho živote zaujíma prvé miesto jeho majetok. Hodnota, ktorú bol ochotný priznať Pánu Bohu, bola až niekde ďalej.

Marek 10, 28 – 31

Tu prehovoril Peter: Ajhľa, my sme všetko opustili a nasledovali sme Ťa! Ježiš odvetil: Veru, hovorím vám: Niet nikoho, kto opustil dom alebo bratov alebo sestry, alebo matku alebo otca alebo deti, alebo pole pre mňa a pre evanjelium, žeby nedostal sto razy toľko: teraz v tomto veku - keď aj s prenasledovaním - domy a bratov a sestry a matky a deti a pole, v budúcom veku však večný život. Mnohí prví budú poslední a poslední prví.

Slová Pána Ježiša Krista o bohatstve oslovili aj jeho učeníkov a vyvolali aj v ich srdciach celý rad otázok. Peter, vždy pohotový k reči, sa ozýva prvý. Pýta sa na ich vlastné postavenie. Veď oni opustili všetko, všetkého sa zriekli a vydali sa na cestu nasledovania. Čo to pre nich bude znamenať?

Získajú večný život?

Pán Ježiš Petra nekarhá. Jeho otázka zrejme mala iný dôvod než otázka bohatého mládenca. Peter tu nechce zdôrazniť, že by učeníci boli lepší ako onen mladík. Proste sa len pýta na vec, ktorá mu v tejto chvíli nie je jasná: **Ako je to s nami?**

Pán Ježiš odpovedá jasne a jednoznačne. Pritom ide vo svojej odpovedi ďalej, až za tému, ktorá vyvolala rozhovor s bohatým mládencom. On sa pýtal na večný život.

Pán Ježiš vo svojej odpovedi nezačína pri večnom, ale pri pozemskom živote.

Kto sa zriekol svojho zázemia, svojej rodiny a majetku, dostane už v tomto živote mnohonásobnu náhradu.

Podstatný je opäť dôvod vzdania sa. Bohatý mládenec dodržiaval prikázania, aby bol v Božích očiach dokonalý. Pre Pána Boha to však nie je legitímny dôvod. Pán Ježiš hovorí o inej motivácii. Hovorí: Kto opustil pre mňa a pre evanjelium… Jedine takáto motivácia totiž dokonale oslobodzuje od závislosti na majetku aj od závislosti na sebe samom. Tu už nejde o vlastnú dokonalosť, tu už nejde ani o tú náhradu a o odmenu.

Kto sa vo svojom živote púšťa Kristovou cestou, tomu ide o Božiu lásku, o nič iné.

Takýto človek sa nepýta vopred, čo z toho bude mať. Nepočíta, či sa mu to oplatí. Tak sa asi kedysi na brehu jazera rozhodoval Peter a jeho traja priatelia. Už žije s Pánom Ježišom skoro tri roky a až teraz ho napadlo pýtať sa na bilanciu toho starého rozhodnutia. Keď sa rozhodoval, nepočítal. Preto bolo jeho rozhodnutie čisté a preto mu teraz Pán Ježiš sľubuje aj pozemskú náhradu.

Aké domy, bratov, sestry, rodičov či deti dostávajú tí, ktorí žijú svoj život v nasledovaní Pána Ježiša Krista?

Dostávajú cirkev. Cirkev je domov, ba viac než domov. V Cirkvi sa stretávame s bratmi a sestrami, v Cirkvi nachádzajú veriaci ľudia zázemie, útočisko, aj úlohy a prácu. Cirkev je rodinou, ktorej hlavou je Pán Ježiš sám. Milióny kresťanov prežili splnenie tohto sľubu Pána Ježiša. Kristov sľub sa však neskončil u pozemských vecí. V budúcom veku dostanú aj život večný. Získajú aj to, po čom túžil a na čo sa pýtal bohatý mládenec.

Bohatý muž sa najprv pýtal na večný život. Učeníci šli najprv za Pánom Ježišom. To je podstatný rozdiel.

Ak by niekto chcel získať večný život pre ten večný život samotný a Pána Ježiša Krista by bral len ako prostriedok k získaniu neba, škaredo by sa sklamal. Nebo je dôsledok lásky k Pánovi Ježišovi Kristovi. Nie je možné žiť v nebi a nemilovať Pána Ježiša nad všetko. Veď nebo by tak stratilo svoj pôvab aj zmysel.

Večný život je len v Kristovi.

Žijeme v Chorvatsku
Svědectví ze života misionářů

Nevěřící lidé jsou zpravidla zaskočeni odpovědí misionářů na otázku, jaké je jejich zaměstnání. Nevědí, co si pod tím mají představit, a možná je dobré i pro nás, věřící, přečíst si životní příběh misionáře, žijícího u nás nebo v zahraničí.

Představujeme vám životní příběh sestry Kateřiny, která byla ochotna vydat se kdysi do služby v zahraničí, prošla velmi obtížným obdobím, a přesto vytrvala na místě, kam ji Pán povolal.

Jak se jmenujete a odkud pocházíte?

Jmenuji se Kateřina Dohnalová a pocházím z Prahy.

Jak jste uvěřila a kdy?

Pocházím z nevěřící rodiny. Uvěřila jsem, když mi bylo 16 let, a svůj život jsem vydala Ježíši na evangelizaci Steeva Rydera v Praze.

Prožívala jsem už dlouhou dobu prázdnotu a nesmyslnost svého života, také jsem se cítila nečistá pro hříchy, kterých jsem se dopouštěla. Když jsem slyšela zvěst, že Ježíš odpouští hříchy a dává nový život, nemohla jsem se dočkat, až mu své hříchy vyznám a svůj život odevzdám. Od té doby mu patřím a miluji ho.

Jak začala vaše misie?

Vše začalo celkem nenápadně, a sice tím, že jsme spolu, můj manžel a já, začali chodit. A během chození se s námi začaly dít zvláštní věci. Začali jsme uvažovat o misii, ačkoliv jsme oba byli dříve vyloženě usedlí.

Ale těmto událostem předcházelo moje obrácení v šestnácti letech. Bez toho bych žila úplně jiným životem a taky bych určitě nepoznala mého manžela.

Všechno souvisí se vším.

Můj manžel se obrátil na vojně ve dvaceti letech. Poznali jsme se na brigádě sběru višní v Německu, když mi bylo 18 a jemu 29 let. Manžel sloužil 6 let jako pastor v Praze ve sboru KS.

Odešli jste do Chorvatska jako misijní pracovníci. Co vás k tomu vedlo?

Vedla nás k tomu touha přinést evangelium do zemí bývalé Jugoslávie, jelikož nám bylo jasné, že jedině evangelium je schopno vykořenit lidskou nenávist, která na Balkáně působí. Měli jsme mnoho příležitostí vidět to na vlastní oči, protože jsme na misijní výjezdy do bývalé Jugoslávie začali jezdit od r. 1993, a to tady ještě zuřila válka. Přiváželi jsme humanitární pomoc, projížděli rozbombardované vesnice a města, mluvili s uprchlíky ze všech znepřátelených stran a dvakrát jsme dokonce o vlásek unikli před bombardováním. Čím dál víc nám bylo jasné, že tohle dokáže zastavit jenom evangelium.

Kdy a kde jste začala v Chorvatsku pracovat?

Jestli se ptáte na moji misijní práci, tak ta začala v roce 1993 již zmíněnými výjezdy, kdy jsme objížděli sbory v Chorvatsku a Slovinsku, rozdávali humanitární pomoc a hlavně se věnovali službě sirotkům v sirotčinci Oaza v Rovinji. Tam jsme „dobrovolničili“ v letech 1993 - 1995 přes šest měsíců. Na podzim roku 1995 Jirka předal vedení sboru v Praze svému nástupci a v lednu roku 1996 jsme se do Chorvatska natrvalo přestěhovali. Já jsem vedle běžné misijní evangelizační služby pracovala jako dobrovolník na místní LDN. V roce 1998 se nám narodila dcera Tereza, v roce 2001 syn Matyáš a v roce 2007 syn Martin. Moje služba nyní vypadá tak, že se starám o děti, domácnost, sloužím pastoračně sestrám ve sboru, vedu nedělní školu a stojím za manželem v jeho službě vedení sboru.

Co se týče civilního zaměstnání, byla jsem prvních 11 let vedena jako nezaměstnaná, bez jakýchkoliv příjmů, neplatila jsem si ani sociální ani zdravotní pojištění, takže když jsem mohla v r. 2007 převzít vedení agentury Mesites od sestry Hedviky Čepové, byla jsem moc ráda, že si nějaké peníze mohu vydělat. Byly to vlastně moje první vydělané peníze v životě, protože jsem hned po studiích odjela na misii, takže jsem nikdy jako zdravotní sestra nepracovala za mzdu, jen jako dobrovolnice.

Jak se vám daří v misijní práci?

6. 1. 2013 to bude přesně 17 let, co jsme v Chorvatsku na misii. Tady v Rovinji, kde žijeme, vyrostl sbor, který čítá 40 duší. Ke spasení přišlo ale mnohem více lidí. Mnozí z nich se odstěhovali do jiného města, někteří z nich do jiné země a jiní jsou už u Pána.

Navázali jsme kontakty se všemi sbory na Istrii a rozvíjí se krásná spolupráce. Manžel je členem teologické komise Chorvatské republiky, takže svými články a podněty působí na celou církev.

Vloni byla přeložena do chorvatštiny a vydána jeho kniha „Operace bez narkózy", která byla shodou okolností vloni podruhé vydána i v České republice nakladatelstvím KMS. Za to vše jsme Pánu vděční. Musím však říci, že zatím stojí neuvěřitelné oběti a boje. Procházeli jsme tady takovými zkouškami a zakusili tolik bolesti, že je doslova zázrak, že jsme pořád ještě tady, živí a poměrně zdraví a hlavně ještě pevnější ve víře.

S kým spolupracujete?

Spolupracujeme s každým, kdo miluje Pána nade všechno.

Jsme původně z KS Praha, ale máme několik spřátelených sborů a jedinců z různých denominací v Česku a na Slovensku (CB, BJB, SCEAV, AC, CBH, CCH, EC, ECM...).

Tady, v Chorvatsku, patří náš sbor, který jsme založili, do evangelikální letniční církve. Můj manžel Jirka je ordinovaný pastor tohoto sboru a rozvíjí spolupráci mezi všemi pastory a sbory na Istrii.

Říkáte, že využitím služeb Mesites podporujete misii v Chorvatsku.

Je to naopak: Tím, že využijete služeb Mesites a odjedete na dovolenou přes moje zprostředkování (mesites znamená prostředník) podpoříte naši misii v Chorvatsku. A to dvojím způsobem: Jednak jste jako rekreanti přirozeným svědectvím chorvatským hos-

titelům, kteří mají možnost na vlastní oči vidět na českých a slovenských křesťanech živou víru, a jednak finančně, protože já mám z každé zprostředkované rekreace provizi. Tento příjem samozřejmě nestačí na pokrytí našich potřeb. Jsme taky podporováni NF KMS.

Co může člověk udělat pro to, aby se dostal k vám na dovolenou?

Kliknout na www.mesites.cz a vybrat si lokalitu, kterou chce navštívit. Náš web je velmi přehledný, u každého apartmánu jsou fotografie pokojů, vybavení, také fotografie pláží a okolí, prostě všechny potřebné informace včetně cen za ubytování. Zarezervování termínu se dá provést přímo na webu. Přijet mohou jednotlivci, rodiny i celé skupiny, protože v některých lokalitách mám nasmlouváno více vil, které pojmou poměrně velké množství lidí.

Některé sbory už zde prostřednictvím mé služby na dovolené byly. Žel nemám možnost organizovat autobusový převoz, jelikož celý tým Mesites tvořím pouze já. Všichni naši klienti jezdí svými auty nebo využijí převoz autobusy jiných CK. Hosté se také sami stravují. Všechny apartmány mají vybavené kuchyně, takže si můžete snadno uvařit. Nebo také navštívit restauraci.

Hosté, kteří přijedou na Istrii, mohou samozřejmě navštívit naše bohoslužby. Já i můj manžel se s nimi rádi osobně seznámíme.

Za vás se ptala: ***Marie Horáčková***

Podrobnější informace o misii v Chorvatsku můžete získat na e-mailové adrese: **kata.mesites@seznam.cz**

Vyčištěná okna

E.Titěrová

V předvánoční době jsem byla tázána svými rodinnými příslušníky, co bych si přála k Vánocům. Moje odpověď zněla vždy stejně. „Umytá okna.“ Moje odpověď způsobila rozpaky, překvapení a pak následovaly negativní reakce. „Prosím tě, co tě to napadlo, chtít zrovna teď čistit okna!“ „Plastová okna se nemusí mýt.“ „My jsme je také ještě nemyli!“ „A vůbec vzhledem ke tvému stáří ti nikdo nebude mít za zlé, že máš neumytá okna!“

Jenže ta okna špinavá byla a to pořádně špinavá. Potřebovala důkladné umytí bez ohledu na to, kterou roční dobou procházíme. Pohled na ně mne deprimoval a působil vnitřní tíhu. „Už se na ně nebudu vůbec dívat,“ bylo moje rozhodnutí. Smířila jsem se tedy s tím, že snad později se najde někdo, kdo se nad okny smiluje.

Najednou asi tak týden před Vánocemi se ozval můj zeť – lékař, který měl volno po noční službě, že mi přijde okna umýt. Za nějakou dobu se u mne objevil s přístrojem, pro mne zcela neznámým. A dal se do práce. Bylo to úžasné, nestačila jsem se divit. Všude tam, kde horká voda, proměněná v páru, zasáhla určité místo, bylo nádherně čisté. A tak kousek po kousku a okna byla vyčištěná. Sláva! Ale očišťující činnost neskončila. Zasáhla topení, lampy, obrazy, všechny horní plochy nábytku a dřevěný strop, roky pořádně nečištěný pro náročnost takového zásahu. A pak se totéž dělo i v kuchyni. Naplnil mne pocit vděčnosti a vnitřní uvolněnosti. A ještě jedno překvapení. Když jsem si večer lehla do postele, dýchalo se mně mnohem lépe. Vzduch byl čistý.

Kdybych tady skončila své vyprávění, postrádalo by to nejdůležitější. Možná, že někteří ze čtenářů si spolu se mnou uvědomují, jak veliká je Boží péče o člověka, u některých byl možná vzbuzen zájem o ten výkonný přístroj.

Ale Pán Bůh mne chtěl tímto prožitkem upozornit na něco velmi důležitého. Očištění se týkalo prostředí, ve kterém žiji, kde se pohybuji většinu dne – prostředí, ovlivňující činnost organizmu. Ale jak je to s mou duchovní oblastí? Není tam něco, co už dávno mělo být odstraněno, všelijaký nános neposvěceného myšlení, chování; a jak je to s mou důvěrou v Boží moc, když procházím těžkými úseky svého života? Jak se projevuje u mne to, co Pán Ježíš očekává od svých učedníků – posvěcený život k Boží slávě? Ano, Pane, potřebuji Tvé očištění. Díky, díky za to, že Tvá láska nám připravila jedinečný prostředek k očištění. Jak je to úžasné, že to dokonalé, plné očištění může prožít každý, kdo s vírou pohledí na kříž, kde tekla krev, která má moc nás očistit od každého hříchu.

A tak vyčištěných oken si Pán Bůh použil, abych se mohla ještě plněji radovat z Boží očišťující moci Ježíšovy krve, která stačí na každý hřích a která nenechá nic nečistého.

Benediktínske požehnanie

Nech vás Boh požehná nepokojom. Nepokojom v duši pri ľahkých riešeniach, polopravdách a povrchných vzťahoch, aby ste mohli odvážne hľadať pravdu a milovať vrúcnou láskou. **Nech vás Boh požehná hnevom.** Hnevom vyvolaným nespravodlivosťou, útlakom a vykorisťovaním, tak aby ste sa neúnavne usilovali dosiahnuť spravodlivosť, slobodu a mier medzi všetkými ľuďmi. **Nech vás Boh požehná slzami.** Slzami, ktoré prelejete spolu s tými, čo trpia bolesťou, odmietnutím, hladom a vojnami, tak aby ste mohli natiahnuť ruku, aby ste ich utešili a zmenili ich bolesť na radosť. **Nech vás Boh požehná bláznovstvom.** Dostatočným bláznovstvom, aby ste verili tomu, že môžete v tomto svete niečo zmeniť k lepšiemu, a tak mohli vykonať to, čo podľa druhých nie je možné.

„Amen, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili” (Mt 25, 40).

Každý kresťan je pozvaný vo viere v Ježiša Krista byť solidárnym s bezmocnými, s chorými, biednymi, ale aj s tými, ktorí z rozličných dôvodov museli opustiť svoj domov. Modlitba, ktorú napísala benediktínska mníška Ruth Foxová na konci minulého storočia, je inšpirovaná rovnakým duchom, aký viedol francúzske ženy, keď pripravovali tohtoročný Svetový deň modlitieb. Jeho ústrednou témou je verš: „Bol som cudzincom a prijali ste ma” (Matúš 25, 35).

Podľa evanjelistu Matúša viera je vyjadrená skutkami. Čin je výsledkom viery. Všetci ľudia môžu počuť pozvanie k životu v skutočnej ľudskosti už tu na zemi.

Nezabudnite, že prvý piatok v marci sa na celom svete konajú ekumenické bohoslužby Svetového dňa modlitieb, pripravené našimi sestrami, ale určené pre všetkých. Využite túto jedinečnú možnosť stretnúť sa a spoločne prosiť Boha o silu a moc, ktorá nás bude viesť v našich myšlienkach a skutkoch. Chceme nasledovať Ježišov príklad a spoločne budovať Kráľovstvo Božie už tu na zemi.

Slovenský výbor SDM

(Text bohoslužieb v slovenčine a dôležité informácie o Svetovom dni modlitieb nájdete na adrese: https://sites.google.com/site/sdmslovensko/home)

80 rokov života brata Julka Kremského

Židom 13:7 Spomínajte na svojich vodcov, ktorí vám zvestovali slovo Božie. Pozorujte, aký bol koniec ich správania, a napodobňujte ich vieru.

Drahý Julko, po tých takmer 20-tich rokoch ako ťa poznám, môžem naozaj zaspomínať na mnohé veci, a zvlášť tie, ktoré ma podnietili nasledovať tvoju vieru:

- To, ako si sa s nami - niekoľkými mladými nadšencami - chodil modliť na bratislavský hrad za našu krajinu, asi natrvalo zostane v mojich spomienkach. Vydržal si s nami podupkávať hodinu v záveji a potom si vytiahol termosku s horúcim čajom. Tvoju vieru v modlitbu chcem nasledovať.

- To, ako si hovoril o osobe a pôsobení Ducha Svätého, nehľadiac na to, či to ľudia prijímajú, alebo odmietajú. Tvoju vieru a otvorenosť pôsobeniu Ducha Svätého chcem nasledovať.

- To, ako si bol vôbec prvý kazateľ, ktorého som počul kázať na texty z Veľpiesne. A pri tom si hovoril o spoločenstve s Kristom. Vlastne si mi túto knihu Biblie odomkol a odvtedy pre mňa veľa znamená. Veľmi ti za to ďakujem.

- To, ako si mi občas odpovedal na moje vyzvedanie ohľadom prebudení, ktoré si prežil. To ma stále povzbudzuje ku viere a očakávaniu na takéto predivné Pánove navštívenia, ktoré dáva len On a ktoré tak hlboko premieňajú životy ľudí.

- A samozrejme to, ako stále kladieš dôraz na pastoračnú službu a návštevy ľudí, zostáva vo mne silným refrénom a výzvou, ktorú nemôžem ignorovať.

Julko, tešíme sa spolu s tebou tvojmu životnému jubileu a srdečne ti blahoželáme. Dovoľ, aby som aj za seba, aj za zbor Viera BJB v Bratislave vyjadril našu vďaku za teba a za vzor viery, ktorý v tebe máme. Je to pre nás vzácne, môcť spomínať a nasledovať tvoju vieru.

Brat Július Kremský sa narodil v roku 1933 v Ľuboreči pri Lučenci na južnom Slovensku. Jeho otec bol horár, takže bývali na samote v lesnej horárni, z čoho vyplynulo množstvo zážitkov so zvieratami a aj jeho láska k prírode. Pochádzal z katolíckej rodiny, ale jeho mamička prijala Pána Ježiša, keď bol ešte malé dieťa, a viedla ho k Nemu. Keď Julko mal 13 rokov, začal chodiť do zboru baptistov v Lučenci kvôli tomu, že tam ponúkali vyučovanie hudby. Po pár mesiacoch sa na evanjelizácii obrátil a v zbore ostal aj napriek svojmu pôvodu a niekoľkým kilometrom, ktoré musel viackrát týždenne pešo prejsť, aby sa do Lučenca dostal.

Po skončení gymnázia pokračoval v štúdiu na Vysokej škole lesníckej a drevárskej vo Zvolene. V zbore sa venoval najmä hudbe, dirigoval spevokol, či tamburášsky orchester. Tam sa stretol aj so svojou budúcou manželkou Terkou Kollárovou. Keď sa stal lesníckym inžinierom, „odvelili ho“ na niekoľko rokov na východné Slovensko ďaleko od živých kresťanov. V roku 1957 potom prvý raz prišiel pracovať do Liptovského Mikuláša. Liptov, jeho hory a ľudia sa odvtedy stali jeho láskou a doteraz bez nich nemôže žiť.

V tom čase prežil podobne ako mnohí jeho súčasníci novú skúsenosť s Duchom Svätým, čo ho viedlo k radikálnemu kresťanstvu a väčšiemu zapojeniu sa do práce. Po niekoľkých rokoch na Liptove sa začiatkom 60. rokov vrátil do Lučenca, pracoval v zbore, kde sa okrem hudby venoval najmä mládeži, organizoval zakázané letné stanové tábory a ďalšie aktivity. Tajná polícia mu bola už dlhšie na stope a nakoniec sa za prácu s mládežou dostal po mediálne sledovanom procese až do väzenia, kde si v rokoch 1966 až 67 odsedel deväť mesiacov.

Po návrate z väzenia sa oženil s Terkou, ktorá stojí po jeho boku už 45 rokov, a majú štyroch synov. Po celý ten čas bola pre neho veľkou oporou a podporovala ho v jeho službe aj za cenu častej samoty. V roku 1971 sa z Lučenca presťahovali do Liptovského Mikuláša, kde Julko dostal prácu pri budovaní turistickej oblasti Jasná, a bývali v zborovom dome za kostolom. Okrem „kostolníckej služby“ to bol aj čas, keď sa Julko a Terka stali duchovnými rodičmi celej generácie mladých ľudí v liptovskom regióne.

V roku 1981 dostal Julko v Jasnej výpoveď a Pán mu ukázal, že prišiel čas na zmenu. V tom čase dostal ponuku pracovať na ústredí Bratskej jednoty baptistov v Bratislave spolu s Jankom Kriškom a tak sa v tom roku celá rodina sťahovala do Bratislavy, kde žije doteraz. Pracoval tam do konca 80. rokov, keď ho úrady opäť „poslali“ do civilného zamestnania. Po niekoľkých rokoch však odišiel do predčasného dôchodku s jasným cieľom – venovať sa viac duchovnej práci. Po revolúcii totiž mohol byť prvý raz oficiálnym kazateľom. Zastupoval v Košiciach, Nesvadoch, niekoľko rokov v novovzniknutom zbore Viera v Bratislave.

Popritom sa venuje písaniu kníh a článkov, piesní, pastorácii, povzbudzovaniu ľudí v problémoch. Spolu s manželkou navštevujú kresťanov od Michaloviec po Malacky.

V posledných rokoch organizujú obnovené tábory a stretnutia „stanovákov“, venujú sa seniorom.

Pred jeden a pol rokom Julko prešiel ťažkou operáciou a týždne bol na hranici života a smrti, ale Pán mu pridal ďalšie dni a on Mu môže opäť s radosťou slúžiť. Občas sa aj vo svojom domácom zbore Viera postaví za kazateľňu a má čo povedať aj mladým. Spolu s Terkou takmer každú nedeľu zaspievajú niektorú pieseň zo svojich hitoviek.

Verme, že mu Pán dá ešte dosť zdravia a chuti do života, aby mohol byť aj naďalej povzbudením pre Božie deti.

Kazateľ cirkevného zboru Viera BJB v Bratislave

Mgr. Kevický Michal

Príležitosť prezentovať vašu službu

na mládežníckej konferencii

Na odľahčenie:

„Byť normálny v období dospievania je samo o sebe nenormálne." :)

Anna Freud

Čo

Mládežnícka konferencia Bratskej jednoty baptistov 2013

Kde

Gymnázium Andreja Sládkoviča, Banská Bystrica

Kedy

22. - 24. 2. 2013

Aj tento rok je tu pre vás príležitosť prezentovať vašu službu na mládežníckej konferencii Bratskej jednoty Baptistov.

Čo je Mládežnícka konferencia BJB?

Príležitosť pre mladých ľudí duchovne rásť cez bohoslužby, prednášky, semináre, nové priateľstvá, rôzne iné príležitosti a cez zapojenie sa do vašej služby! - 250 registrovaných, 350 očakávaných účastníkov. Skladba účastníkov: 5:3:2 stredoškoláci: vysokoškoláci: pracujúci.

Príležitosť prezentovať vašu službu zahŕňa:

a) stabilná prezentácia vo vstupnej hale gymnázia (máme záujem o vašu aktívnu osobnú prezentáciu, ale aj pasívnu prezentáciu prostredníctvom vopred zaslaných letákov a plagátov)

b) 3-5 minút priestoru v oznamoch v hlavnom programe (sprostredkovaná prezentácia prostredníctvom moderátora)

c) možnosť rozdať letáky každému účastníkovi pri registrácii

d) možnosť stretnúť sa s kolegami z iných organizácií a prezentovať svoju službu aj im.

Spôsob a podmienky registrácie:

- všetkým prezentujúcim je registračný poplatok odpustený. Platíte len za obedy, prípadne nocľah - cenník:
http://mladez.baptist.sk/mk-prihlaska
- registrovať sa môžete na takú dobu, akú uznáte za vhodnú
- pre viac informácií alebo registráciu píšte na: bjbrbk@gmail.com.
Tel.: 0915 266 365

Obedy je možné zaistiť len pri registrácii týždeň dopredu!

Kontaktná osoba: Miloš Masarik.

Zasílání příspěvků

Své příspěvky můžete zasílat na adresu rozsievac@baptist.sk i dopředu! Vaše články zařadíme podle témat.

Články, prosíme, zasílejte v řádkování 1,5, s použitím písma Times New Roman, velikosti 12. Texty nijak neupravujte, nemusíte je zarovnávat na střed, pište plynule bez odklepávání „entrem“ na konci řádků. Dokumenty prosím posílejte ve formátu doc, ne jako docx. Texty na inzerci prosím zasílejte bez grafické úpravy, náš grafik váš inzerát upraví a zařadí na stránku. Pod text vždy napište autora článku, případně prameny, z nichž jste čerpali. Pokud možno, zašlete k článku fotografie, zvláště jedná-li se o ohlasy z akcí vašich sborů, blahopřání apod.

Fotografie pro tisk by měly být zaslány v nejvyšší možné kvalitě rozlišení ve formátech JPEG, EPS nebo TIFF. Nevkládejte je do textu, zašlete je zvlášť. Pokud budete posílat inzerci zpracovanou v PDF, převeďte písmo do křivek a PDF vytvořte ve vysoké kvalitě pro tisk, nejlépe i s ořezovými značkami. Jinak zasílejte inzerci ve formátu doc. (word)!

Děkujeme za pochopení a těšíme se na vaše příspěvky!

Prosba o pomoc

při kompletaci archivu Rozsévače

Prosíme čtenáře, kteří mohou postrádat vydání Rozsévače ročníků: před rokem 1946, celé ročníky 1946, 1947, 1948, 1949, 1951 a vydání od roku 1969. Vydání budou uložena do archivu v Bratislavě.

Děkujeme. Redakce

Předplatné na rok 2013

Cena Rozsévače v roce 2013 zůstává nezměněná a to ve SR 1,35 EUR za jeden výtisk a v ČR Kč 34,-.

Pro stálé odběratele je vypočteno roční předplatné:

Slovensko – jednotlivci
13,5 EUR + poštovné 3,5 EUR = 17 EUR

Česká republika – jednotlivci
– 340,- Kč + poštovné 140,- Kč = 480,- Kč.

Sbory v SR– 13,5 EUR + poštovné 0,6 EUR = 14,1 EUR.

Sbory v ČR – 340,- Kč + poštovné 18,- Kč = 358,- Kč

Ostatní zahraničí
– 13,5 EUR + poštovné 27 EUR

Novým odběratelům zašleme na požádání poštovní poukázku.

Stále platí, že noví odběratelé mají 50 % slevu!

Témata příštích vydání:

Březen
Nehoříš – nežiješ!
(Velikonoce, následování Krista, zapálené srdce pro Krista)
Uzávěrka: 4. 2. 2013

Duben
Umíme komunikovat s Bohem?
(O modlitbě)
Uzávěrka: 25. 2. 2013

Květen
Biblická nahota
(Nazí jsme přišli, nazí odejdeme)
Uzávěrka: 1. 4. 2013

Červen
Zdravý, bohatý…
(Naše priority)
Uzávěrka: 7. 5. 2013

Odluka v naší současné situaci

Jáchym Gondáš

Na první pohled se zdá, že otázka „zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi“ byla hlavním tématem v rozhovorech, vedených uvnitř BJB v uplynulém roce. Tomu alespoň nasvědčuje intenzita, s jakou bylo toto téma zastoupeno na jednáních RZS, SD a při setkáních kazatelů. Do určité míry je tento zájem o projednávaný a posléze schválený zákon pochopitelný. Přece jen se jedná o významný okamžik v novodobých dějinách vztahu mezi státem a církvemi na našem území. Z konzervativně baptistického pohledu je ovšem jistě na povážení, že má tento zákon tak výrazný (ať už domnělý nebo skutečný) dopad na život a sebepochopení českých baptistických sborů.

Už jen to, že hlavní myšlenkové zápasy českých baptistů nevyvolává a neformuje studium Písma, ale aktuální změna státní legislativy, svědčí o současné vysoké míře naší závislosti na státní moci.

S trochou optimismu a naděje ale nemusíme tento stav hned pokládat za tragický. Situace, do které jsme byli historicky vtlačeni, může se snad pro nás stát také skutečným Božím darem, pokud ji dokážeme přijmout jako teologický impuls a využít ji k nové sebereflexi. A to ať už konkrétní důsledky přijetí tohoto zákona budou jakékoliv. Oblastí, která se přímo vnucuje k takovému novému promyšlení, je pochopitelně zejména jeden ze základních principů baptistické tradice – odluka církve od státu.

Je nepochybné, že zákon o vyrovnání se nějakým způsobem principu odluky dotýká. Méně zřetelné už ovšem je, jakým. V tomto ohledu se napříč sbory BJB dlouhodobě ozývaly protichůdné hlasy. Pro jedny je baptistické angažmá ve věci „vyrovnání“ jasným a definitivním odmítnutím odluky a takto také završením postupného sebepopření českého baptistického hnutí. Jiní zase vyjadřují naději, že přijetí zákona konečně povede k plnější, i když pouze majetkové, odluce BJB od státu. Jaké otázky tedy současná situace vyvolává a co by bylo dobré mít v následujícím období na paměti?

Předně je nezbytné alespoň v hrubých konturách připomínat a ujasňovat, jaká jsou východiska a teologické motivy principu odluky. Historický kontext, ve kterém myšlenka odluky vznikala, byl výrazně odlišný od dnešního. Ať už budeme vnímat jako relevantní křtěnecký impuls v šestnáctém století, nebo vlastní vznik prvních baptistických sborů ve století sedmnáctém, v obou případech hrála jistě velkou roli zkušenost pronásledované náboženské menšiny. Spojení církevních a světských mocenských struktur s cílem potlačení křtěneckého a baptistického hnutí zcela nahrazovalo argumentaci z Písma a odhalovalo tak, že státní církev, v rozporu se svou rétorikou, Písmo nepřijímá za nejvyšší autoritu.

Bylo by ale nedorozuměním a neadekvátním zúžením, kdybychom princip odluky začali vnímat a vykládat jen jako „ochranu“ ohrožených náboženských menšin proti vnější moci. Ohrožení bylo jistě důležitým východiskem, ale promýšlení odluky tento motiv daleko přesáhlo. Ústřední místo v něm totiž hrála myšlenka svrchované moci Ježíše Krista, která nemůže a nemá být nijak dále dělena či podmiňována. Církev, pokud chce být skutečnou církví, musí se ve svém životě – tedy ve všech momentech svého rozhodování – podřizovat této moci Vzkříšeného. Zde, a nikoli ve světě, musí hledat odpovědi na to, co a jak má být v církvi konáno. Odluka je tak v prvé řadě svědectvím o důvěře a poslušnosti, se kterou se církev podřizuje Kristu. Je svědeckou (misijní) charakteristikou církve.

Pohled na současné světové, ale i české baptistické hnutí ukazuje, že princip odluky může spojovat jinak velmi rozdílně orientované sbory. Při tom je ovšem nutné zdůraznit, že se tak děje na základě odlišných motivací. Na jedné straně tak můžeme vidět sbory principiálně otevřené, odmítající vydělování církve ze světa a toužící po aktivním, ale přitom nezávislém a svědeckém vztahu ke společnosti. Jejich pozice je začasté vnímána jako „liberální“, což ovšem samo o sobě nemusí znamenat odmítnutí tradičních baptistických principů. Pro takto „otevřená“ společenství je odluka podmínkou svobodného a odpovědného vyznávání a nezbytným východiskem pro jakýkoli smysluplný vztah k většinové společnosti a širší ekumeně. Na druhé straně ale princip odluky obvykle přijímají také sbory ovlivněné fundamentalismem a landmarkismem, vnímající odluku jako realizaci radikálního odmítnutí světa, jeho kultury, politiky a myšlenkových proudů. Tedy všeho toho, co fundamentalisté vnímají jako hříšné a zavrženíhodné struktury. Tak je princip odluky dalším příkladem toho, jak základní postoje baptismu mohou spojovat velmi rozdílná společenství.

Zásadním momentem teologie odluky, který, jak mám za to, nám dnes výrazně uniká, je skutečnost, že se jedná o odluku církve. To v baptistické perspektivě ale nemůže znamenat nic jiného, než společenství místního sboru.

Odluka je odpovědnost a svědecká příležitost místního sboru, nikoliv nadsborových struktur. Proto je také nedorozuměním, když dnes tak často a s takovým zápalem mluvíme o odluce BJB.

Jednota, zvláště pak jednota, která v sobě zahrnuje tak rozmanité společenství sborů, není místem, na kterém by měla být otázka odluky rozhodnuta. Stejně tak tímto místem nejsou ani jednotliví členové sborů – například formou jakéhosi referenda BJB.

Pokud bereme vážně vyznání, že místní sbor je úplná, Bohem založená a povolaná církev Ježíše Krista, pak musíme také uznat tomuto sboru právo a povinnost rozhodnout samostatně o otázce odluky. Jistě se tak nebude dít bez vzájemných rozhovorů, argumentace, poměřování postojů uvnitř BJB.

Místem rozhodnutí ale nakonec vždy bude místní sbor. A tuto skutečnost nemůže zatemnit ani to, že v současnosti BJB fakticky vystupuje ve vztahu ke státu jako struktura nadřízená sborům – jako denominace ve smyslu lidové církve.

Situace, ve které se nacházíme, je sice rozporuplná a v mnohém riskantní, přesto je ale ve vztahu k odluce novou příležitostí uchopit naši duchovní tradici vážněji a odpovědněji. Za to můžeme být Bohu vděční.

Ochota

Na jednej mládežníckej konferencii rozprával rečník príbeh o istom mladom mužovi. Tento mladý muž mu hovoril, že je ochotný pre Krista ísť aj na kraj sveta, dokonca chce pre Krista trpieť vo väzení. Rečník, ktorý tohto mladého muža poznal, sa ho spýtal: A prečo nie si ochotný viac sa modliť…?

400 let Bible kralické

Vlastimil Pospíšil

Od vydání Bible kralické v r. 1613 uplynulo již 400 let. Synodní rada Českobratrské církve evangelické vyhlásila rok 2013 „Rokem Bible kralické“.

Českobratrská církev evangelická připravuje spolu s obcí Kralice nad Oslavou ve dnech 13. až 15. září 2013 oslavy vydání Bible kralické v Kralicích nad Oslavou, kdy se má uskutečnit celocírkevní shromáždění.

BIBLE KRALICKÁ byla vytisknuta v Kralicích mezi lety 1579-1594 v postupném pořadí 6 dílů společně s bohatými poznámkami:

1. 1579 – 5 knih Mojžíšových,
2. 1580 – historické knihy,
3. 1588 – mudroslovné knihy,
4. 1589 – apokryfy,
5. 1592 – proroci,
6. 1594 – NZ (3. vydání: již dříve přeložen z originálu Janem Blahoslavem – poprvé vydán 1564, podruhé 1568).

Překlad je pořízen k tomu dobře připravenými, v cizině vzdělanými teology Jednoty bratrské (Ondřej Štefan, Jan Eneáš, Jiří Strejc, Izaiáš Cibulka, Mikuláš z Kaménka, Lukáš Helic z Poznaně, Jan Kapito, Pavel Jesen, Jan Efrejm), která se r. 1457 odtrhla od církve podobojí. Roku 1569 vychází v jednom svazku pouze text Bible s menšími úpravami bez poznámek, naposledy před Bílou Horou vychází znovu upravená Kr. b. r. 1613 (samotný text bez vysvětlivek).

Kralice nad Oslavou jsou vzdálené asi 20 kilometrů od Brna. Mnozí turisté, projíždějící obcí, ani netuší, že se nacházejí v nejslavnější obci v Česku a v jedné z nejznámějších obcí na světě.

Tuto slávu a známost jí předala Bible, která nese její jméno, Bible kralická. Zde se ve druhé polovině 16. století Bible překládala a tiskla.

Obec byla v té době centrem Jednoty bratrské.

Jeden z jejich nejslavnějších biskupů, Jan Blahoslav, sídlil v Ivančicích. Přeložil Nový zákon z původního jazyka – řečtiny a jeho překlad byl vytištěn v Ivančicích - později v Kralicích. Ivančická tiskárna se skrývala v anonymitě a knihy, které se zde tiskly, byly označeny: Tištěno „In Hortula“, tj. „V Zahrádce,“ kvůli nebezpečí objevení tiskárny.

Cílem císařských úředníků a místních církevních představitelů bylo zabavení ivančické bratrské tiskárny a z důvodu obav před jejím odhalením se Jan Blahoslav roku 1578 dohodl s Janem starším ze Žerotína na tajném převozu tiskárny do nedalekých Kralic nad Oslavou.

Sem se přestěhoval i tiskařský mistr Zachariáš Solin. Ivančice v tu dobu patřily pánům z Lipé, kdežto Kralice vlastnil Jan starší ze Žerotína, člen Jednoty bratrské. Solin měl velkou zásluhu na vydání Nového zákona přeloženého Janem Blahoslavem, a později i velké části Starého zákona. V roce 1582 zemřel překladatel a vydavatel Bible kralické Izaiáš Cibulka a rok nato zemřel i její mecenáš Jan starší ze Žerotína.

Našli se však další pokračovatelé a práce na překladu Bible se nezastavila ani v roce 1586, kdy zemřel tiskař Zachariáš Solin. Do Bratrské úmrtní knihy bylo mimo jiné o tomto tiskaři zapsáno Zachariášem Aristonem: „Po něm zůstává českému národu „Biblí svatá malá, památka přeušlechtilá.“ Po Solinově smrti nastoupil na místo tiskaře Samuel Sylvestr, který v této práci pokračoval osm let.

Do Kralic přešla bratrská literární elita, která překládala Bibli z hebrejštiny do češtiny, známou jako „Kralická Šestidílka“.

Poslední opravené vydání vytištěné v Kralicích pochází z roku 1613.

Po bitvě na Bílé Hoře byla kralická tiskárna přemístěna do polského Lešna, aby zde dále sloužila svému účelu.

Ja a môj dom sme slúžili Hospodinovi

V posledný deň roku nás do večnosti predišla naša sestra Juliana Šramová, rodená Števková. Posledná rozlúčka sa konala 5. 1. 2013 – v deň jej nedožitých 86 narodenín. Narodila sa 5. 1. 1927 v evanjelickej rodine v Rovňanoch, okres Poltár. Pochádzala z piatich súrodencov, z ktorých dnes žije už iba brat Ondrej a sestra Ruženka. Ako druhá dcéra v poradí musela pomáhať v rodine a starať sa o mladších súrodencov.

Po ukončení meštianky si už ako mladé dievča musela nájsť prácu. To ju priviedlo až do Svitu, kde sa zoznámila s veriacimi bratmi a sestrami z Mengusoviec, Popradu a Vavrišova. Tu sa spoznala aj s budúcim manželom Ľudovítom, ktorý pochádzal z baptistickej rodiny z Vavrišova. Po uzatvorení manželstva dňa 15. 4. 1950 v Rovňanoch bývali na viacerých miestach na Liptove a Orave, nakoniec sa usadili v Ružomberku. Po vzájomnej dohode s manželom navštevovali miestny zbor najskôr v Liptovskom Mikuláši a neskôr v Ružomberku. Sestra Júlia Šramová uverila v Pána Ježiša Krista a na vyznanie viery bola pokrstená ponorením v L. Mikuláši.

Pán Boh im požehnal 5 detí, tri dcéry: Boženku, Janku, Danku a 2 synov: Petra a Julka. K živej viere v Boha viedla svoje deti a bola dobrým svedectvom o živom Bohu aj vo svojom okolí.

Napriek podlomenému zdraviu sa starala o svoju záhradu, ktorú mala veľmi rada. Zabezpečovala aj chod domácnosti, nakoľko jej manžel ešte aktívne pracoval. Medzitým sa jej dve dcéry vydali a odišli za manželmi do Čiech. Postupne sa oženili aj dvaja synovia a vydala sa aj stredná dcéra.

Toto šťastné a Bohom požehnané manželstvo trvalo 54 a pol roka, keď ju s manželom rozdelila jeho smrť 26. septembra 2004. Jej zdravie následne upadalo. Začali sa objavovať aj skryté choroby. Bola často hospitalizovaná. Naposledy v decembri, keď jej po príchode zo zborového zhromaždenia na Štedrý večer prišlo nevoľno. Musela byť privolaná lekárska pohotovosť, ktorá ju previezla do nemocnice. I napriek príkladnej starostlivosti sa jej zdravotný stav zhoršoval a po týždni si ju Pán života a smrti, ktorému tak pevne celý svoj život verila a dôverovala, povolal k sebe.

Ďakujeme Bohu za jej život, ktorý je krásnym príkladom pre všetkých nás.

Jej životné motto: „Ja a môj dom, budeme slúžiť Hospodinu,“ bolo naplnené.

Maminka, tešíme sa na stretnutie s Tebou, ockom a naším Pánom v nebeskom domove.

S láskou a vďakou Tvoje deti.

Miluje tebe!

**Tak miloval Bůh svět,
že Syna svého dal
(Jan 3, 16)**

**V nejdražší Knize zvečera jsem četla
a všecka radost ve mě uvadla.
Srdce mé na mne dívalo se z řádku
jak zjizvená tvář z brouseného zrcadla.**

**Dál, celou noc jsem četla ve své Knize,
až promluvila při úsvitu ranním:
To tebe miluje Bůh věčným milováním!
Žasnu a mlčím. Jen dva vlahé proudy
padají z očí ke křehnoucím dlaním.**

M. Rafajová: Za Ním

Fotografie publikované v tomto čísle sú zo zdrojov:
www.christianphotos.net
www.creativemyk.com
www. bigphoto.com
M. Horáčková, A.Vrana a archív redakcie.